

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

20 Kč • 0,80 €

25. PROSINCE 2011, 1. LEDNA 2012

*„V městě Davidově
se vám dnes narodil
Spasitel -
to je Kristus, Pán!“
(Lk 2,11)*

*Jediný Spasitel!
Jediný Zachránce!
To je poselství Vánoc,
které nám musí dávat
stále nové impulsy!*

*Probudme se
ze spánku: jenom ON
je Cesta, Pravda
a Život!*

*S těmito myšlenkami
Vám přejeme
z celého srdce
milostiplné Vánoce
a požehnaný
nový rok 2012!*

Redakce

Orazio Lomi Gentileschi (1563-1639): Madona s Dítětem

Editorial

Tak jsou tu opět Vánoce. I když nás všechno kolem s velkým předstihem přesvědčuje, že by to měly být především dny vystupňovaného konzumu, mnoho lidí se snad ještě rozpomene, že jsou to, nebo alespoň mají být svátky lásky, míru, radosti, dobroty, svátky rodinné pohody a také svátky dětí. Ale kde vzít opravdový mír, radost, dobrotu a pohodu? Nejsou to všechno právě úzké profily, „nedostatkové zboží“ současné společnosti? A tak lidé i nadále ve svém povědomí spojují s Vánoce to, co sice pokládají za něco nejvzácnějšího, co bychom rádi měli, ale čeho se nám nedostává. Když však pragmatické smýšlení odsunulo skutečného Ježíška stranou jako iluzi, vzniklo tak jen místo pro jiné iluze. Vytváříme si proto uměle na několik dní nebo hodin pocit blíže nejmenované svátečnosti, podporované vnějším pozlátkem a elektrickými světélky na „iluzorním stromečku“ a digitalizovanými koledami vyvoláváme náladu a pocit, že je nám dobře, že jsme štědrí a dobrého srdce. Kolik lidí ještě zasedá ke štědrovečernímu stolu s vědomím, že to, na čem se zakládá vánoční sváteční pohoda, není iluze, ale největší událost, která zásadně změnila běh lidských dějin?

Právě proto, aby se lidem vrátily ony vytoužené hodnoty – mír, radost a dobrota srdce, stal se nekonečný Bůh „Bohem s námi“, sestoupil mezi nás v lidsky nejkromnější a nejprostší podobě, přišel, aby obnovil s námi původní vztah lásky, který člověk hanebně zrušil. V současnosti ani v minulosti lidstva nenajdeme příklad tak velké nevďěčnosti a urážky, nic, co by bylo srovnatelné s bezprávím, jakého se tvor dopustil na svém Bohu a Stvořiteli, když se proti němu vzepřel. A přece je to právě tento Bůh, který sám od sebe vychází jako první svému odbojnému tvorovi vstříc.

V oné noci, kdy se Boží Syn narodil v nejhlubší bidě, oslovil

anděl jen pastýře. Vybral si právě tyto prostáčky nejen proto, že to byli jediná lidé, kteří ponocovali, ale především proto, že skýtali předpoklad, že nebudou o jeho zprávě nejdříve kriticky rozumovat, nýbrž ochotně uvěří neobyčejnému, všem lidem určenému poselství, že se narodil vytoužený Kníže pokoje.

Andělova slova „Nebojte se!“ byla velmi významná. Bude to právě strach, který bude lidem bránit, aby přijali Boha mezi sebe. Není to příznačné, že největší strach ze slaboučkého Dítěte mají ti nejmocnější? Cítí se pojednou ohroženi a zmobilizují svůj mocenský aparát, aby zlikvidovali v zárodku jakékoliv ohrožení své domnělé suverenity. To je právě ten hlavní důvod, proč lidé odmítají Boha: bojí se ho, že by ohrozil jejich svrchovanost.

Tragický omyl tohoto lidského strachu je v tom, že člověka nikdy neohrožuje Bůh, ale jen sám člověk, a ohrožuje ho tím více, čím více odmítá pravého a jediného Boha. Všechno, co den co den slyšíme o krutostech, násilí, teroru, a to i nyní o Vánocích, jsou zoufalé a v zásadě marné lidské pokusy dokázat sám sobě i druhým svou suverenitu. A tato lidská zaslíbenost stupňuje svou bezohlednost a krutost tím více, čím suverénněji chce prosadit své sobecké cíle. Neohlíží se ani, po čem přitom šlape a jakou spouští a hromady mrtvol za sebou zanechává.

Suverénní, tedy svrchovaný a nejvyšší může být jen jeden, a to je Bůh. Právě o Vánocích projevil svou svrchovanost svrchovaným způsobem: vypravil se zcela sám ke svým tvorům, k násilí tak náchylným, v té nejbezbrannější podobě. Nebál se přijít na svět v nestřežené, veřejně přístupné jeskyni, sloužící jinak pro dobytek. Boží Syn se nebál postavit na hlavu všechny lidské předpoklady, všechna očekávání. V celém jeho příchodu na svět není ani náznak jakéhokoliv násilí,

Dokončení na str. 10

Se srdcem maličkých

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci 7. prosince 2011

Draží bratři a sestry, evangelisté Matouš a Lukáš (srov. Mt 11,25-30 a Lk 10,21-22) nám předali jako „šperk“ Ježíšovu modlitbu, která se často nazývá jásavý hymnus nebo jásavý mesiánský hymnus. Jde o modlitbu díky a chvály, kterou jsme vyslechli. V řeckém originálu evangelií slovo, kterým tento hymnus začíná a které vyjadřuje Ježíšův způsob, jak se obrací k Otci, zní *exhologoumai*, překládané často „velebím tě“ (Mt 11,25 a Lk 10,21). Ale v novozákonních spisech toto slovo označuje principiálně dvě věci: první je „uznat až do dna“ – např. Jan Křtitel žádal od těch, kteří k němu přicházeli, aby se dali pokřtít, aby až do dna uznali své hříchy (srov. Mt 3,6); druhá věc je „být v souladu“. Ježíšova modlitba tedy obsahuje, že uznává až do dna, plně jednání Otce a spolu s tím je v plném, vědomém a radostném souhlasu s tímto Otcovým jednáním a plánem. Jásavý hymnus je vrcholem na cestě modlitby, z níž pramení hluboké vnitřní společenství Ježíše s životem Otce a Ducha Svatého a ukazuje jeho božské synovství.

Synovo společenství s Otcem Stvořitelem

Ježíš se obrací k Bohu tím, že ho nazývá „Otcem“. Tento výraz vyjadřuje Ježíšovo vědomí a jistotu, že je „Syn“, v intimním a trvalém společenství s Ním, a to je ústřední bod a pramen Ježíšovy modlitby. Vidíme to jasně v poslední části hymnu, která osvětluje celý text. Ježíš říká: *Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.* (Lk 10,22) Ježíš zde potvrzuje, že jen „Syn“ zná skutečně Otce. Každé poznání mezi osobami –

to zakoušíme všichni v našich mezilidských vztazích – nese spojení, jakési vnitřní pouto, jaké je mezi tím, kdo zná, a tím, koho zná, na více či méně hluboké úrovni: nemůžeme se znát bez společenství bytí. V jásavém hymnu jako v každé své modlitbě Ježíš ukazuje, že právě poznání Boha předpokládá společenství s Ním: jen tehdy, když jsem s druhým ve společenství, začínám ho poznávat; a tak také Boha mohu poznávat jen ve styku s Bohem, jsem-li ve společenství s ním. Proto opravdové poznání je vyhrazeno „Synu“, Jednoroznému, který je od věčnosti v Otcově lůně (srov. Jan 1,18), v dokonalé jednotě s Ním. Jen Syn opravdu poznává Boha, protože je s ním v intimním bytostném společenství; jen Syn může opravdu zjevit, kdo je Bůh.

Po jménu Otec následuje druhý titul: *Pane nebe a země*. Ježíš tímto výrazem rekapituluje víru ve stvoření a dává zaznít prvním slovům Písma svatého: *Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.* (Gn 1,1) Když se modlí, připomíná velké biblické vyprávění o dějinách lásky Boha k člověku, které začínají aktem stvoření. Ježíš se noří do těchto dějin lásky, jejichž je vrcholem a naplněním. V prožitku jeho modlitby Písmo svaté osvětluje a znovu oživuje jeho naprostou plnost: zjevení Božího tajemství a odpověď přetvořeného člověka. Ale skrze výraz „Pane nebe a země“ můžeme lépe poznat, jak je v Ježíši, který zjevuje Otce, člověku znovu otevřena možnost přistoupit k Bohu.

Vyvolení maličcí

Položme si nyní otázku: komu chce Ježíš zjevit Boží tajemství? Na začátku hymnu Ježíš vyjadřuje radost, že je vůlí Otce,

Dokončení na str. 18

Možná se ti zdá, že Lukášovu zprávu o narození Ježíše Krista už znáš do nejmenších podrobností. Zkus ji tentokrát nejen naslouchat nebo si ji číst, ale prožít ji spolu s Marií a Josefem a podívat se zblízka, co se děje o vánoční noci. Useber se a pojď.

Svatá dvojice musela ujít přes hory a do-
ly více než 100 km. Po dlouhé a namáhavé cestě by si nastávající matka zasloužila trochu pohodlí k odpočinku, ale nikde pro ni není místa. Ani zjevné znaky vysokého stupně těhotenství neprobudily u Betlémských soucit a ochotu k pomoci, ale naopak snahu vyhnout se co nejrychleji situaci, která by vyžadovala vyjít vstříc, posloužit, omezit se, dát něco ze svého pohodlí a času. Můžeš pochopit a procítit, jak je Josefovi, když se mu nedaří najít pro Marii nic příhodného? A ona chodí trpělivě bez výčitek s ním, až stanou u této skalní stáje, která je v pokročilé době poslední možnou šancí. Rozhlédni se po jeskyni a uvažuj, jak proměnit tuto stáj na lidský příbytek, na místo pro narození nového života. Až ti bude někdy ztěžko spokojit se s málem, připomeň si živě tuto situaci.

Holá skutečnost je tedy víc než drsná a je na hony vzdálená idylickému folkloru, který nám představují naše betlémy. To nejlepší, co může být nabídnuto v městě Davidově Stvořiteli vesmíru jako porodní sál, je pouhá díra vybavená tmou, chladem, špínou a pachem. Ve skutečnosti je kontrast mezi světem, odkud Pán přichází, a světem, do kterého vstupuje, ještě mnohem větší. Tato zoufalá ubohost hmotného prostředí je přílehlavým symbolem duševní a mravní bída, která má být životem, smrtí a zmrtychvstáním božského Dítěte proměněna na Boží království.

Maria vstupuje do chladné tmy, vedena světlem víry a teplem svého srdce. Nepodoba se tato hodina příchodu oné budoucí poslední hodině úplné opuštěnosti? Ale Maria věří proti vši naději, protože již před devíti měsíci uvěřila. Alžběta ji právě za tuto víru prorocky blahoslavila. Svízelná situace, ve které se nachází, není pro ni zkouškou víry. Maria se nikdy neohlíží nazpět. Její víra je naopak silou i světlem a uschopňuje ji, aby naplnila své poslání i v těchto člověku tak nepochopitelně nepříznivých podmínkách.

A tak právě tady porodila bez cizí pomoci, daleko od lidských příbytků i od lidských očí. Má nyní před sebou plod svého života, Syna věčného Otce a Spasitele lidského pokolení, který se bezmocným pláčem dovolává lidské péče a pomoci. Matka ošetřuje

Cena pravé radosti

Zamyšlení nad textem

Lk 2,1-20

**Dnes se vám narodil Spasitel,
Kristus Pán.**

své Dítě, tvor se klaní svému Stvořiteli, člověk děkuje Bohu za dar vykoupení. Jsi svědkem první adorace před Nejsvětějším. Poklekni s úctou, nedívej se ani, kam klekáš. Klaněj se, děkuj a pros.

A přece se Marii dostalo zvláštního znamení: hlásí se překvapivá návštěva. Několik nuzných pastýřů přichází jako vyslanci nebo tlumočít rodičce od andělů pozdrav a blahopřání.

Ti nevzdělání, prostí pastýři poznali zcela jasně, že ústy anděla k nim promluvil sám Pán. Protože uvěřili, spěchali a skutečně našli to místo podle bezpečného znamení: je tu *Dítě v plenách, položené do korytka*, ze kterého se jindy krmí dobytek. Tady už nejsou žádná jiná mimořádná znamení. Spasitel, *Bůh s námi*, se rozezná podle příznaků krajní chudoby. Ale právě pastýřům je to tu blízké. Je to jejich prostředí se známou výbavou, možná že některé z nich už také přinutila jejich nouze poradit si s podobnými okolnostmi. Proto si Pán jako první hosty pozval právě tuto společnost prostáčků, nevádí mu jejich špinavý šat a nemyté ruce ani jejich pach. Jsou sice na nejnižším stupni společenského žebříčku, ale ten se neshoduje s Božím pořadím. Už dnes se uskutečňuje slovo, které ten Novorozený jednou pronese: *Poslední budou prvními a první posledními*. A tak jsou rádi, že tu mohou vstoupit tak, jak jsou, nikdo je zde neodstrkuje, nevykazuje, nikomu nevádí svým vzhledem a svou neohrabaností. Nejsou snad nejlepším příkladem pro všechny lidi, jak uvěřit a s prostotou srdce spěšně hledat a nalézat Vykupitele? Židovští předáci by sem snad ani nevstoupili, protože by se báli, že by se poskvrnili, zatímco pastýři, kteří uvěřili zjevení, odcházejí očištěni a s radostí v srdci oslavují a chválí Boha za všechno, co slyšeli a viděli.

I ty jsi viděl a slyšel. Žádná bída není tak veliká, aby do ní Pán nesestoupil v očekávání, že uvěříš a přijdeš, aby tě mohl naplnit radostí. Jdi s pastýři a vyprávěj, aby všichni *zasli*. *Uchovvej to všechno dobře ve své mysli a nepřestávej o tom rozvažovat.*

Bratr Amadeus

Liturgická čtení - ve dne

1. čtení - Iz 52,7-10

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážníci pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

2. čtení - Žid 1,1-6

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy Bůh řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“? A dále: „Já mu budu otcem a on mi bude synem.“ A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!“

Evangelium - Jan 1,1-18

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.

Ani netušíme, jak veliká milost je spojena s tím, jestliže jsme jako děti: Nejenže od Boha všechno očekáváme, ale dostáváme od něho takřka bezmeznou odvalu. To, co je dítěti vlastní zcela přirozeně, to si musíme my dospělí s velkou námahou vydobýt. Na druhé straně jsou pro nás děti vzorem a pomáhají nám v našem osobním úsilí, když usilujeme o to, abychom byli v dospělosti Božími dětmi.

Ježíšova výzva *Bud'te jako děti* platí pro nás všechny, ať jsme velcí, malí, staří nebo mladí – protože jen tehdy, kdy jsme před Bohem dětmi, můžeme vejít do nebeského království. Blahoslavený Jan Pavel II. ve svém dopise dětem napsal: *Jak důležité je dítě v Ježíšových očích! Mohlo by se dokonce říct, že evangelium je hluboce proniknuto pravdou o dítěti. Mohlo by se ve svém celku číst jako Evangelium dítěte.*

Vždyť co to znamená: „Jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevezdete do nebeského království?“ Nedává zde Ježíš dospělým dítě za vzor? V dítěti je něco, co nesmí scházet tomu, kdo chce vejít do nebeského království. Je určeno těm, kteří jsou prostí jako děti, kteří jsou plní důvěryhodné odevzdanosti, bohatí na dobrotu, čistí a neviní. Jen ti mohou znovu najít v Bohu Otce a stát se díky Ježíšovi také Božími dětmi.

Toto „být dítětem“ nemá nic společného s naivitou nebo dětinskostí a neznámá to, že bychom jako dospělí neměli používat rozum a neměli být samostatní. Také to neznámá, že musíme být zcela bez chyb. Když nás Ježíš žádá, abychom byli dětmi, znamená to: Bud'te jako děti – ony i když udělají chybu, dokážou ji napravit. Být dítětem znamená být otevřený vůči Bohu. Pro dítě je charakteristická úplná závislost na otci a na matce.

Co však znamená v každodenním životě dospělého žít v závislosti na Bohu? Tato závislost se projevuje tak, že v srdci rozmlouváme s Bohem jako dítě. Po-

Bud'te jako děti

víme mu o všech našich plánech, o našich starostech a radostech, prostě se ho ptáme nebo ho prosíme: *Nebeský Otče, dnes budu mít těžký den. Pomoz mi, abych udělal správná rozhodnutí. – Bože, musím jít k lékaři. Bojím se. Pomoz mi, až mi lékař oznámí diagnózu. – Otče, potřebujeme byt. Kde ho máme hledat? Pomoz nám. Důvěřujeme ve tvou pomoc.*

Bůh se nám sice nezjeví, neuslyšíme jeho hlas, sami se budeme muset snažit, hledat, namáhat, informovat se, ale vnitřně zakusíme jeho pomoc. A možná, že ji plně pochopíme až později.

Jeden otec pozoroval svého syna, jak chtěl pohnout velkým květináčem. Namáhal se, nadechl a zkoušel to znovu, ale bezvýsledně. „Použil jsi všechny své síly?“ zeptal se ho otec. „Ano,“ odpověděl. „Ne,“ řekl otec, „protože jsi mě nepožádal o pomoc.“

Tajemství dítěte

Pán Ježíš jednou plný vděčnosti a radosti zvolal: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že*

jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil je maličkým. Ano, Otče: tak se ti zalíbilo. (Mt 11,25–26) Postavil doprostřed dítě a řekl: Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevezde. (Lk 18,17)

Dítě je k působení Boží milosti vnímavější než dospělý člověk. Jeho myšlení není ovlivněné logikou světa a předsudky. Je přirozené a otevřenější pro nadpřirozené věci. Proto Bůh činí děti svými důvěrníky a zjevuje jim svá tajemství.

V podstatě všechno, co Pán Ježíš v evangeliu požaduje, dokáže i dítě. Je to pro nás velká útěcha. Ježíš přece nemůže žádat, abychom byli jako děti, a současně žádat věci, které děti nedokážou.

Dítě žije stále v přítomnosti. Těší se z maličkostí a dokáže žasnout. Hledá u otce a matky ochranu. Nechává se obdarovat, dokáže milovat, děkovat a chválit Boha. Děti jsou schopné přijímat poselství a tlumočit věrně i to, če-

mu samy nerozumějí. Proto si je Bůh vybírá jako své posly. Stalo se tak v La Salette a ve Fatimě.

Dítě umí potěšit a cítit soucit. Umí i spolutrpět. Jak řekl Jan Pavel II. při blahorečení fatimských dětí, tyto děti přinášely oběti, které by i u dospělého byly označeny za hrdinské. Dítě dokáže z lásky obětovat i život.

Jedna zdravotní sestra vyprávěla tento zážitek:

V nemocnici měli malé děvčátko, které trpělo těžkou chorobou a pro jeho záchranu byla nezbytná transfuze krve. Jediný možný dárcem byl její pětiletý bratr, který nemoc již prodělal a měl v těle protilátky.

Lékař chlapci všechno vysvětlil a zeptal se ho, zda by byl ochotný darovat krev své sestřičce. Zdravotní sestra viděla, jak chvíli váhal, a pak řekl: „Když to Lízince zachráni život, tak to udělám.“

Během transfuze ležel vedle sestřičky a usmíval se. Usmívali se všichni, když viděli, že holčička se cítí zjevně lépe a do tváře se jí vrací barva. Najednou se chlapec přestal usmívat, podíval se na lékaře a se strachem se ho zeptal: „A teď už začnu umírat?“

Nepochopil všechno, co mu lékař vysvětlil, a myslel si, že to pro něho bude znamenat smrt. Jeho souhlas znamenal tedy ochotu dát za sestřičku život.

I Bůh se stal dítětem

Děti bohužel byly vždy podceňovány a také my je někdy podceňujeme. Ale Pán Ježíš dal dětem jejich hodnotu.

Přišel na tento svět a stal se dítětem. Později postaví dítě doprostřed a dá ho dospělým za vzor. Tím nám pomáhá pochopit, že být dítětem je střed, ke kterému musíme směřovat.

Svatý Jan nám říká: *Těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. (Jan 1,12)*

Je to tedy pro nás ta největší síla.

*Vítazstvo srdce 81/2011
Překlad -lš-*

Gentile da Fabriano (asi 1370 – 1427): Madona s Dítětem, detail

Anna de Guigné

Tvrdohlavé, náladové a zlostné dítě

Zámek v Annecy-le-Vieux roku 1914. Annin otec si oprávněně dělal starosti o svoji malou dceru. *Kladu si otázku, co z toho dítěte bude, když je tak náladové a tvrdohlavé.*

Maminko, můžu jít natrhat květiny pro sestřenici? – Můžeš, ale nesmíš chodit k úlu, to dobře víš. Anička hledá nejpěknější květy, ale nejvíce se jí líbí ty u úlu. Chce si utrhnout růži, ale právě na ní sedí včela. Běž pryč! A setřese včelu z květu. Ale včela se rychle vrátí. Ty včelo jedna! A sevře květ i s včelou v dlani. Mezitím přilétají další včely a sedají jí na krk a na ruce. Anna se ohání, ale nemůže se jich zbavit. Přibíhá vychovatelka a bere dítě domů. Anna stále křečovitě drží sevřenou pěst. Co to máš v ruce, otevři ji! Anna neslyší. Ukaž, co máš v ruce, žádá maminka. Ale Anna sevře pěst ještě pevněji. Najednou zatne zuby a položí květ na stůl. Trest už není potřebný. Včela ji bodla a ruka bolestivě otéká.

Otcova smrt Annu zcela změnila

Když vypukla 1. světová válka, musel otec narukovat jako poručík horské pěchoty. Už v prvním roce války byl třikrát zraněn. Anna měla svého otce velmi ráda a vidět ho zraněného byla pro ni velká bolest.

Otec padl 22. června 1915 v bitvě u Lingekopfu. Matka o Anně napsala: *Pán Bůh a otec jí vstúpili do srdce jemnocit, kterým dokázala zmírňovat utrpení druhých. Malá Anna byla stále u mne, dělala mi společnost a snažila se potěšit mě. Měla jen čtyři a půl roku.*

Její vychovatelka dosvědčila: *Můžu říct, že otcova smrt způsobila Annino obrácení. Anna už věděla, že modlitba pomáhá jen tehdy, když se snaží být hodná.*

Po otcově smrti toužila Anna po nebi, protože tam by opět mohla potkat svého tatínka. Aby potěšila matku, přinášela malé oběti, ustupovala do pozadí a dávala přednost svým sourozencům.

Chci, aby moje srdce bylo čisté jako lilie.

Anna projevovala stále větší zájem o náboženské věci a především toužila přijmout Pána Ježíše ve svatém přijímání. Matka ji vyučovala katechismu. Anna poslouchala s takovou pozorností, že jí povolili chodit na řádný katechismus k řádovým sestrám. Protože měla teprve pět let, podrobila se na přání biskupa zvláštní zkoušce. Pověřil tím jednoho jezuitu. Zeptal se jí: *Které jsou tvé hlavní chyby? – Pýcha a neposlušnost. Je třeba poslouchat hned a rychle, protože i Ježíš poslouchal a ještě poslouchá. – Kdy poslouchá? – Při mši svaté ve chvíli proměňování. – Při jakých slovech poslouchá? – Když kněz říká: Toto je moje tělo, toto je moje krev.*

Řeholník nad těmi odpověďmi žasl. 26. dubna 1917 nastal vytožený den prvního svatého přijímání. Slavnost se konala v klášterní kapli v Cannes. Anna si napsala na malý lístek: *Můj malý Ježíšku, miluji tě. Abych ti udělala radost, dávám si předsevzetí, že chci vždy poslouchat.*

Obrácení pana Ludvíka

S přijetím svatého přijímání se její láska a horlivost ještě více rozhořela a vůle byla pevnější.

CHVÁLA DĚTÍ

V postsynodálním apoštolském listě *Africae munus* chválí papež děti. Jsou v životě zdrojem obnovy a naděje. Jsou také Boží dar lidstvu. Proto o ně musí rodiny, církve, společnost a vlády dbát s velkou péčí. Bůh je dětem obzvláště blízko a jsou drahocenné v jeho očích. V právu na život jsou nevinné lidské bytosti absolutně rovny všem ostatním. Bůh chce úsměv a štěstí každého dítěte, protože takovým patří nebeské království.

Kath-net

Anna de Guigné

ší. Stalo se pro ni důležitým zachraňovat duše.

Zdravotní sestra Františka přišla právě z návštěvy starého pána Ludvíka. Nebyl už mnoho let u zpovědi a svatého přijímání. I když byl nemocný, nechtěl kněze ani vidět. Sestra Františka si stěžovala Annině vychovatelce. Anna se vmísila do rozhovoru: *Kdybych byla větší, nějak bych ho přesvědčila, že se má obrátit. Ale dítě on určitě nebude poslouchat.* Sestra Františka řekla: *On neposlouchá ani rady dospělých. Tady pomůže jen jedno: modlitba a oběti.* Anna ihned chápe: *Když jde jen o to, pak se mi ho podaří obrátit.* S celým srdcem začíná přinášet různé oběti a vyzývá i sourozence, aby jí pomáhali. Zakládá si dokonce sešit a každou obět si zapisuje. Její teta řekla o její snaze: *Kdybys ji viděla, jak bojuje! Snažila se ovládat, aby Pánu Bohu nezpůsobila žádnou bolest. V tváři byla červená, zatínala pěsti, jen aby byla dobrá.* Anna sama řekla o svém boji: *A přeče – je to k zoufání. Dokázala bych prasknout zlostí. Ale nezlobila se a hněv ovládla. Když šli jednoho dne po vsi a přecházeli kolem kostela, Anna navrhla: Maminko, pojďme se na chvíli do kostela pomodlit za Ludvíka.*

Matka souhlasí. Cestou domů je Anna ustaraná: *Maminko, když starý Ludvík umře bez zpovědi, půjde do pekla? Pojďme ještě jednou do kostela a pomodlíme se, aby se vyzpovídal.* Ještě dvakrát se matka musela s Annou vrátit do kostela, aby se pomodlili za nemocného Ludvíka.

Následujícího dne se Anna dovídá, že Ludvík zemřel. Před smrtí dovolil, aby k němu přišel kněz a posloužil mu svatými svatostmi. Anna je radostí bez sebe.

Už se nedá zastavit. Jakmile se doví o nějakém hříšníkovi, začne se za něho modlit a obětovat. Neznechutí jí ani to, když nevidí výsledek.

Matko, zcela se ti odevzdávám

Pět dní před Vánoce 1921. Už několik dnů leží Anna se zápallem mozkových blan. Kvůli bolestem hlavy a páteře nemůže spát. Každý pohyb, každé slovo, dokonce i klidné ležení jí působí bolesti.

Matka jí odevzdává prosbu: *Včera jsem dostala dopis od tvé tety. Prosí tě, abys obětovala hodinu svého utrpení za jedno děvče, které potřebuje tvoje modlitby a oběti. – S radostí to udělám, ale až zítra. Dnes už mám všechny hodiny obsazené.*

Anně se těžko dýchá, protože ochrnutí napadlo dýchací svaly. V noci z 13. na 14. ledna je zcela vysílená. Opakovaně se modlí zasvěcení: *Moje Paní a Matko, zcela se ti odevzdávám...* Z posledních sil se podívá na svou matku a pak navždy zavře oči. Je ráno 14. ledna 1922, pět hodin a dvacet pět minut.

Když v roce 1933 otevřeli její hrob, našli tělo neporušené. Na její přímluvu se stalo a dosud děje mnoho zázraků. Odpočívá na hřbitově v Annecy-le-Vieux. Papež Jan Pavel II. ji 3. března 1990 prohlásil ctihodnou.

Podle knihy Albert Wihler:

Nichts ist schwer, wenn man Gott lieb hat.

Mnichov 1981

Překlad -lš-

Malý Gill

V roce 1950 se Pius XII. chystal k vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie a žádal od Pána zvláštní znamení. Můžeme se domnívat, že se spokojil s tajemstvím, které mu předalo milé malé dítě. Papež dogma vyhlásil 1. listopadu 1950. Předcházejícího 1. května došlo i v samotném Římě k zvláštní události. Toho dne uvedl státní sekretář kardinál Montini, pozdější papež Pavel VI., k Svatému otci malého šestiletého Francouze jménem Gilles Bouhours na soukromou audienci, jakou je velmi obtížné získat pro obyčejného věřícího.

Co předcházelo

Gilles se narodil 27. listopadu 1944 na svátek Zázračné medailky v obyčejné rodině v Mayenne. Bylo to třetí z pěti dětí Gabriela Bouhourse a Madeleine Cornilleau. Když měl Gill 9 měsíců, dostal těžkou nemoc – encefalitidu. Lékaři řekli rodičům, že dítě může zachránit jen modlitba.

Jedna řeholnice z Malých chudých sester, přítelkyně rodiny, poradila rodičům, aby na uši dítěte položili obrázek sv. Terezie z Lisieux s relikvií šatu a obrázek otce Daniela Brotiera (1876–1936) z kongregace Svatého Ducha, starého afrického misionáře a ředitele dobročinného díla pro opuštěné v Paříži. Uplynuly tři noci bez známky zlepšení. Další noc rodiče velmi unavení usnuli. Když se probudili, malíčkový pacient normálně dýchal. Horečka zmizela a na každé růžové tvářičce bylo zřetelné „T“. Další pozoruhodná věc byla ta, že obrázek otce Brotiera byl nedotčen, zatímco obrázek Terezičky byl jako rozedřený. Navíc dvě červené niti, kterými byla relikvie připevněna, zmizely. Pro rodiče nebylo nejmenších pochyb, že malá Terezička vyprosila jejich dítěti zázrak. Vykonali pouť do Lisieux.

První zjevení

Je 30. září 1947. Rodina Bouhours bydlí v Arcachonu. Gill má dva roky a deset měsíců. Je to milé dítě, hravé jako všech-

ny ostatní v jeho věku. Ale tento den má první zjevení Panny Marie. Chlapec řekl, že svatá Panna ho žádala, aby se vypravil do Espis, kde se zjevuje jiným mladým osobám a kde mu zjeví více.

Otec nemá potuchy, kde je Espis. Najde ho na automapě. Vypraví se tam co nejdříve. Je to první kontakt s místem, které bude hrát velkou roli v životě Gillese.

Gilles a Espis

Espis se nachází v departementu Tarn-et-Garonne, diecézi Montauban. Zde došlo v roce 1946 k tzv. zjevení Panny Marie. Událost vzbudila zájem tisku, dokud diecéze věc nezamítla. Dne 22. srpna 1946 se Claudine a Nadine Combalbertovy dívaly na hejno ptáků u lesa v Espis. Náhle spatřily paní oblečenou v černém šatu zdobeném perlami. Následující den se zjevení opakovalo. I třetí dítě potvrdilo, že „vidělo“. Dne 31. srpna čtyřicetiletý muž rovněž viděl Pannu, která prohlásila, že je Neposkvrněné Početí.

Začaly zde malé pouti. Ale 12. prosince 1946 biskup z Montauban prohlásil, že se jedná o iluze. Dne 4. května 1947 byla vydána oficiální zpráva, která hrozí kněžím suspenzí, pokud se odeberou do Espis. Jeho nástupce označil zjevení za halucinace.

Kanonický soud se netýká autenticity „malého Gillese“ a jeho zjevení. Gilles Bouhours se sem

dostavil několikrát. V letech 1947–1948 tam častokrát spatřil Matku Boží. Žádala o mnoho modliteb k Božskému Srdci. Viděl také sv. Terezičku a jindy na nebi několik křížů. Navštívil s rodiči také Lurdy, kde viděl Pannu Marii, jak prolévá krvavé slzy. Matka Boží ho objala a on ji políbil.

Nakonec rodiče odmítli navštěvovat Espis, aby tak vyhověli zákazmu místního biskupa. Gilles se tomu podřídil a oznámil 24. června 1948: „Panna Maria se mi zítra odpoledne zjeví v zahradě. Dnes nemá čas.“ – „A co dělá?“ – „Polévku jistě ne. Rozsévá v nebi květy.“

Biblická vidění

Dne 15. srpna 1948 měl vidění, které popsal takto: „Viděl jsem velký knoflík (zemi) a nahoře velké zvíře jako velkou ještěrku s velkou tlamou a velkými tlapami: nedaleko jsem viděl pána s křídly na zádech.“ Gilles tak originálním způsobem popsal sv. Michaela a postavu zla, která vládne světem. Toho dne Panna Maria v modrém šatu, ale bez závoje žádala, aby se zúčastnil procesí pořádaného v Espis. Dne 13. prosince sdělí Maria Gillesovi tajemství. Když ho otec požádá, aby mu je sdělil, odpoví: „Kdybych to řekl, byl by to hřích.“

Rok 1949

I tento rok je bohatý na nadpřirozené události jak v Espis, tak na jiných místech. Dítě se ve svém nitru ničím jiným nezabývá. Prohlašuje, že musí jít do Říma a mluvit s tím, kdo zastupuje Ježíška na zemi. Podle svědků zcela zvláštním způsobem prožívá velikonoční svátky. 13. května vidí svatou Pannu na křížové cestě a pociťuje bolesti, které prožívá Ježíš. Žádají ho, aby ukázal lidem, jak Panna Maria žehná shromážděný dav. Zvedne ruce s neobvyklým majestátem a dělá velké znamení kříže a dodá: „Je to snadné, svatá Panna drží moji ruku!“

Gilles Bouhours

Dne 12. června přistoupí k prvnímu svatému přijímání s velkou prostotou a hlubokým vnitřním usebráním. Pravidelně vidí Matku Boží každý měsíc vždy 13. den, navíc 15. srpna.

Dne 13. listopadu 1949 ho Maria žádá o modlitby za nemocné a říká: *Gillesi, musíš jít do Říma a setkat se s papežem.*

Cesty do Říma

První cesta je organizovaná. I přes finanční obtíže se otec s Gillosem vydají na pouť. K první polosoukromé audienci u Pia XII. dojde 12. prosince. Ale Gilles s papežem nemluví, protože s ním není o samotě, jak žádala Panna Maria. Je třeba podniknout novou cestu. Dostanou však dopis: „Církevní autorita rozhodla o Espis a Svatý otec nemůže poskytnout Gillesovi druhou audienci.“ Za osm dní po zjevení, kdy Madona žádá o opětovnou cestu, všechny překážky a problémy jakoby zázrakem náhle zmizely. Pius XII. změnil názor. Souhlasí, že dítě přijme 1. května 1950 soukromě a důvěrně.

Gabriel Bouhours popsal scénu takto: „V 10.30 jsme vstoupili do Vatikánu, kde nás prelát uvedl do velkého sálu. Jeden monsignore řekl: »Posaďte dítě do toho křesla a nechte ho samotné.« Pak odešli prelát a Gilles zůstal sám. Záhy se objevil papež Pius XII. Chlapec celý

šťastný zatleskal a zvolal: »Ať žije papež!« Po audienci byl zbaven povinnosti dodržet tajemství. „Giornale d'Italia napsal slavný článek „Gillesovo tajemství“: „Svatá panna nezemřela; vystoupila na nebesa s tělem i s duší.“ S Gillesem se setkaly i jiné významné osobnosti, jako P. Roschini, velký mariolog a profesor na Lateránské univerzitě a expert II. vatikánského koncilu. Tento odborník byl pověřen, aby formuloval text k vyhlášení dogmatu. Popsal svůj rozhovor s Gillesem. Před audiencí chlapec o tajemství absolutně mlčel. Nepořídily nic ani jiné osobnosti. Po audienci jim tajemství sdělil. Velká identita jeho věty a dogmatu o nanebevzetí stejně jako blízkost audience a vyhlášení dogmatu na nás nemůže nezapůsobit.

Podle dobře informovaných zdrojů žádal Pius XII. od Boha zvláštní znamení v průběhu Svátého roku 1950. Mnoho osob z jeho okolí i osob mimo Vatikán pokládá za vyžádané znamení právě tuto návštěvu a soukromé zjevení dítěti.

V letech 1950–1958 pokračují zjevení Panny Marie v pravidelných intervalech.

Dne 13. května 1950 oznámil Gilles, že 13. června má mít bílé šaty a jít bos jako Ježíš za obrácení hříšníků. Dokumentují to fotografie.

Panna Maria 15. srpna 1954 prohlásila: *Jsem Spasitelova Královna. Můžeš to říct panu faráři.*

Během mše svaté ke cti Největějšího Srdce 5. listopadu vidí svatou Pannu, která se k němu sklání při zasvěcení. 13. ledna poprvé z jejích rukou vycházejí zářící paprsky. 20. března 1957 je Gilles smutný. Matku Boží už brzy neuvidí. 15. srpna 1958 se zjevuje naposled.

Gilles umírá 26. února 1960. U jeho hrobu se událo bezpočet zázraků a obrácení.

Pramen:
Spiritualité Chrétienne
Překlad -lš-

Nechte malické přijít ke mně Ten dekret mi vnukl sám Bůh

Ve své knize *Eucharistie* píše prelát Robert Mäder o mimořádné události v životě papeže Pia X. Když měl jednou za sebou namáhavý den, unavený vložil hlavu do dlaní. A právě tehdy měl vidění budoucnosti. Když se z únavy probral, začal psát dekret o svatém přijímání. Historicky je doloženo, že o dekretu *Quam singulari* řekl: „Tento dokument mi vnukl sám Bůh.“

Papež Pius X., který vešel do vědomí lidu jako papež Eucharistie, zveřejnil dne 8. srpna 1910 dekret o svatém přijímání dětí. Snížil věk, kdy může dítě přistoupit k svatému přijímání, z 12–14 let na 7. *Rozhodující věk pro svatou zpověď a svaté přijímání je ten, kdy dítě začíná samostatně myslet.*

Pius X. byl přesvědčen o tom, že pravá obnova v Církvi je možná jen v síle Eucharistie. Tato obnova musí začít v srdci dětí. V dekretu píše:

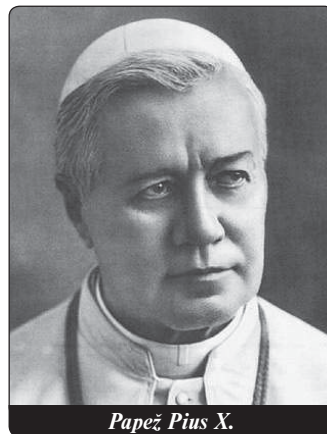
Nevinným dětem, které držíme daleko od Krista, schází jakákoliv potrava pro jejich duchovní život, a to má za následek, že se mládež bez účinné pomoci dostane do různých osidel, ztratí čistotu a oddá se hříchu. A to ještě předtím, než okusila svatá tajemství. ... Nemůžeme přehlížet, že ztráta původní nevinności je velmi politováníhodná. Dalo by se jí zabránit, kdyby děti přijímaly Eucharistii už v raném věku.

Uvádí se z jeho dětství, že sám už jako malý chlapec chtěl přijmout svaté přijímání, ale nebylo mu to dovoleno, protože nedovršil věk 14 let. Když žádal biskupa, aby mu to povolil, biskup mu odpověděl: *Až budeš jednou papežem, můžeš to změnit.* To se pak skutečně stalo.

Papež Benedikt XV. jako nástupce Pia X. vyzývá v roce 1916 v době první světové války všechny děti Evropy, aby v duchu *Quam singulari* obětovaly svá svatá přijímání za mír: *Skrze nevinność malých dětí můžeme od velkodušné dobroty nebeského Otce očekávat více než od skutků pokání dospělých. Když se na vás dívám, milé děti, vnímám všemo-*

houcí uzdravující sílu vašich modliteb. Tato všemocná síla je vám dána především díky vaší nevinności, ale také kvůli vaší dětské slabosti. Když vám už vaše nevinność a slabost dává tak velkou moc, o co větší moc vám dá zvláštní a mimořádná láska Pána Ježíše, jakou vás má rád. Proto jsem se rozhodl, že tak jako člověk při ztroskotání sahá po záchranné desce, i já budu prosit o Boží pomoc prostřednictvím orodující všemocné síly vašich dětských modliteb.

Někdo si možná položí otázku, jaké podmínky musí splňovat dítě, aby mohlo přistoupit k svatému přijímání. V Kodexu církevního práva v kánonu 913 a 914 se můžeme dozvědět, že *k udělení svatého přijímání dětem se vyžaduje, aby měly dostatečné poznání a byly důkladně připraveny tak, aby podle úrovně svého poznání pochopily Krista a jeho nauku a mohly přijmout Tělo Páně s vírou a zbožností.*

Papež Pius X.

Dětem v nebezpečí smrti se může podat svaté přijímání, jestliže jsou schopny rozeznat Tělo Kristovo od obyčejného pokrmu a svaté přijímání přijmou s úctou.

Povinností především rodičů a těch, kdo jsou na jejich místě,

a také faráře je dbát, aby děti, které dosáhly rozumu, byly náležitě připraveny a co nejdříve po přijetí svátosti smíření přijaly svaté přijímání.

„Pro mnoho dětí v dějinách Církve bylo svaté přijímání pramenem duchovní síly, někdy až hrdinské. Vzpomeňme příklady svatých chlapců a děvčat, kteří žili v prvních staletích a které i dnes v Církvi známe a uctíváme: svatá Anežka, která žila v Římě, svatá Agáta umučena na Sicílii, svatý Tarsicius, právem nazývaný mučedníkem Eucharistie, protože raději zemřel, než aby vydal Ježíše pod způsobou chleba, kterého právě nesl. Ani dnes nechybí děti mezi světci. Jako v evangeliu projevuje Ježíš dětem důvěru, tak jeho Matka věnuje mateřskou starostlivost právě malým. Vzpomeňme na Bernadetu z Lurd, na děti z La Salette a Františka a Jacintu z Fatimy.

Ježíš a jeho Matka si často vybírají děti, aby jim svěřili velké úkoly pro život Církve a lidstva. Zdá se, že Vykupitel lidstva se s nimi dělí o starostlivost o druhé a čeká na jejich modlitbu. Jak velikou moc má modlitba dětí! Stává se vzorem pro samotné dospělé: modlit se s prostou, ale bezmeznou důvěrou znamená modlit se tak, jak se modlí děti.

Kolik dětí v této době padá za obětí nenávisti, která zuří v mnoha zemích. Právě proto, když uvažujeme o těchto událostech, které naše srdce naplní bolestí, rozhodl jsem se požádat vás, drahé děti, abyste se modlily za mír. (Z Dopisu Jana Pavla II. dětem 13. prosince 1994)

Vítazstvo srdca 81/2011
Překlad -lš-

Při jízdě autem jsem projížděl podjezdem a padly mi do oka dva nápisy na stěnách. Byly to otázky, které tu napsala nějaká mladá ruka. Na jedné stěně stálo: „Kdo jsem?“ a na druhé straně: „Existuje Bůh?“

Když jsem o těchto otázkách cestou přemýšlel, přišla mi na mysl kniha Friedricha Nietzscheho *Antikrist*, ve které autor ohlašuje smrt Boha a nenávisť ke křesťanství a v závěru píše, že by chtěl tuto svou zprávu a nenávisť napsat na všechny stěny, které existují, takovým písmem, aby to viděli i slepí. Od té doby se to vlastně uskutečnilo: v knihách, ve vědeckých magazínech, v médiích, v politice, ve školních třídách. Bůh je mrtev. Není Boha – to je tragédie naší doby.

Poselství o smrti Boha je možno napsat na všechny stěny a do všech knih – to je běžná metoda, je možno Boha zamlčovat, jak dlouho chceme, ale On žije. Žije v touze lidí. Žije v lidských srdcích. Proč chce ten mladý člověk vědět, zda Bůh je? A proč se ptá: „Kdo jsem?“

Protože bez Boha nemůže žít. Protože bez Boha neví, kým je, proč žije, kam jde, kam vede jeho cesta. Bez Boha nevidí ve svém životě žádný smysl, neví, proč má snášet svůj život, když mu snad připadá tvrdý. Otázky toho mladíka jsou křikem po Bohu. A proto musíme na všechny stěny napsat, že Bůh žije.

Velký pedagog Johann Heinrich Pestalozzi jednou řekl: „Bůh je nejbližší vztah lidstva.“ Chce tím říct: „Není nikoho, není člověka, přítele, matky, otce, není myšlenky, zvířete, touhy, které by nám byly bližší než živý Bůh.“ Mystikové opakují tuto pravdu v nových obměnách: „Bůh je nám bližší než my sami sobě.“ (sv. Augustin) „Ať jíš nebo spíš, ať děláš cokoli, v každé době jsem v tobě.“ (Mechtilda z Hackebornu) „Ať sedím nebo stojím, ty o mně víš.“ (Ž139,2)

Člověk by někdy tak rád vytlačil Boha ze svého života, v al-

koholu, v drogách, v podnapilosti smyslů a v záplavě obrazů, chtěl by jako Nietzsche popsat stěny slovy „Bůh je mrtev“ – ale Bůh žije. Je zde. To je jeho jméno: „Jsem, který jsem.“ (Ex 3,14)

A Bůh je ten první, kdo se na nás dívá soucitně a plný slitování, když se probouzíme z poblouznění a rozhlížíme se, kde je kdo. Je to On, kdo k nám natahuje ruku, abychom se jí konečně chopili a zanechali našeho bláznovství vytlačovat Jeho, Stvořitele, z našeho života a z našeho srdce. On je v tom nejnvnitřnějším bodě našeho srdce. Zůstává v nás plný smilování, dokud žijeme na této zemi, dokud je zde pro nás čas milosti. Proto musíme napsat na všechny stěny tak, aby to viděli i slepí, toto poselství, že Bůh žije, že žije Kristus, že Kristus toužebně hledá každého člověka.

Zde je jiný příklad, který nám staví před oči, proč to musíme napsat: Před několika dny mi jedna žena uvedla v dopise, že mnoho let patřila do spole-

Ježíš je i pro tebe

čenství súfistů. Navštěvovala semináře v různých zemích Evropy, cestovala za svým Mistrem až do USA a Indie. Překládala knihy z angličtiny a měla privilegium, že mohla spolupracovat se svým Mistrem na nové knize.

„Ale po čase jsem začala pociťovat hladovou prázdnotu. Moudrosti súfi, které jsem denně přežívkávala, mě nechávaly prázdnotou.“ 18. března 1993 jela tato žena vlakem z Münsteru do Kolína a četla súfi knihu. Našla tam komentář k jednomu místu Janova evangelia: „Znám své ovce a moje ovce znají mne.“ „Tato slova mě chytila za srdce,“ píše ta paní. „Zamyšleně jsem obrátila pohled od knihy do krajiny. Vlak právě projížděl Bochumí. Na jedné stěně bylo napsáno velkým písmem: JEŽÍŠ KRISTUS I PRO TEBE!“

„Ježíš Kristus i pro tebe!“ Ta slova ji přepadla a ona poznala: „Ježíš Kristus přišel i kvůli mně! Chci Ho poznat!“ Bůh obdaril těch pět slov na bochumské stěně svou milostí. Osvítil v temnotách hledající ženu.

Od té doby čte a studuje křesťanskou literaturu, odloučila se od súfismu, ke kterému tak dlouho náležela a kterému sloužila. Její vyznání dnes zní: „Jen Ježíš Kristus je Cesta, Pravda a Život. Jen On přišel, aby lidi vytrhl ze zajetí jejich hříchů, z temnot jejich neosvíceného myšlení.“

Milý čtenáři, napišme na všechny stěny toto poselství, že Bůh žije, že žije Kristus, že Kristus přišel na svět kvůli mně. Důvěřujme v moc jeho milosti, která žehná všem našim slovům i tomu nejmenšímu dílu, které děláme pro Boha, každé přemáhání lidského strachu naplňuje milostí, když je děláme z lásky k němu.

Svět ve své hrozné temnotě a úzkosti čeká na naše světlo. Využívejme každé příležitosti, abychom hlásali Krista odvážně, s rozvahou, jasně, bez výhrad, bez ústupků duchu doby, čistě a s horoucí láskou. Zmiňujme se o Bohu v našich rozhovorech, v našich dopisech, které píšeme druhým. Použijme každé příležitosti, kdy může zazářit Boží jméno, zdravme křesťanskými pozdravy, vše s živou vírou.

Věrne nezlomně v moc Boží milosti. Nedejme se ovlivnit přesilou bezbožných, nepřátel a jejich jedovatými poznámkami. Přenechme soud Bohu a Pánu, který přijde. A nepropadejme fatalismu, když lidé říkají: „Co můžeme dělat? Svět je už takový. Tady už nepomůže ani Bůh se svým soudem a svými zásahy.“ To nikdy neříkejte. To Bůh nechce. To ďábel nás chce tímto způsobem zbavit odvahy a odcizit nás víře, jak je tomu i u mnoha křesťanů a celých rodin. Již biskup Augustin musel varovat před takovým pokušením, když napsal: „Jste-li praví křesťané, pak se připravte na soužení ve světě. Nedoufejte v lepší, pokojnější časy. Zklamali byste se. Co vám neslibuje evangelium, ani vy si neslibujte.“

VISION 2000 - 6/2011

Překlad -lš-

Antonio Allegri (1489-1534): Svatá rodina

Svět získává zdánlivě na vrch, ale ve skutečnosti získává Církev

Ty jsi Petr a na té skále vzdělám svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Kdysi to bylo, jak to čteme v žalmech a u proroků, pro věřící zdrojem velkého znejistění, když viděli, jak úspěšní byli zlí tam, kde Boží služebníci selhávali. Tak je tomu také v době evangelia.

A přesto má Církev zvláštní privilegium, které nemá žádné jiné náboženství, totiž vědomí, že byla založena již při prvním příchodu Krista, a nezahyne, dokud znovu nepřijde. Přesto mají všechny generace dojem, že Církev hyne a její nepřátelé triumfují.

Boj mezi Církví a světem je zvláštní v tom: svět nad ní získává zdánlivě stále převahu, ale ve skutečnosti je to Církev, kdo vítězí. Její nepřátelé ji pokládají za překonanou a stále triumfují; její členy často opouští odvaha. Církev ale trvá dále... Říše se zakládají a padají, národy rostou a mizí; dynastie přicházejí a odcházejí; vůdci se rodí a umírají; koalice, strany, svazy povolání, filosofie, sekty a hereze vznikají a zanikají.

Ti všichni mají svůj čas, ale Církev je věčná. A přesto mají zřejmě v určité době velký význam...

V této chvíli vystavuje mnoho věcí naši víru zkoušce. Nevidíme, jak bude vypadat budoucnost. Nevidíme, jak to, co se nyní jeví jako úspěšné a vzkvétá, nebude dlouho trvat. Dnes vidíme, jak se sekty, filosofie a klany rozšiřují. Církev budí ubohý a bezmocný dojem.

Prosme Boha, aby nás poučil. Velmi potřebujeme, aby nás poučil, protože jsme slepí. Když Kristova slova vystavila apoštoly zkoušce, prosili ho: „Posilni naši víru!“ (Lk 17,5)

Přístupme k němu s upřímností: neznáme sami sebe, potřebujeme jeho milost. Jak velice nás svět zmátí! Pojďme k němu se správným smýšlením. Prosme ho pokorně, aby nám ukázal to, čemu nerozumíme, aby pokořil naše srdce, když se vzpouzí, aby nás obdaroval láskou, abychom ho milovali a ochotně poslouchali, když hledáme.

Sermons on Subjects of the Day 6, Faith and Experience, 2.4

BERNINIHO KOLONÁDA

Během dvou a půl roku má náměstí Svatého Petra získat původní podobu, jak bylo v 17. století plánováno a realizováno, na základě nalezeného Berniniho projektu jako jedinečný architektonický výtvar. Má dostat své původní barvy – okrově žlutou a bílou. Kolonáda má 284 sloupů, 92 pilířů, 140 soch, 6 velkých papežských znaků, 1200 m balustrád, 3400 m² kazetových stropů uvnitř obloukových průchodů. K tomu přistupuje dvojice kašen, klementinská fontána a 42 m vysoký obelisk z r. 1586. Kolonáda má opět tvořit s fasádou baziliky jeden celek. Bude použito pojízdné lešení, které se bude pohybovat po kolejnicích umístěných na střeše kolonády, aby co nejméně překáželo návštěvníkům. Práce mají být dokončeny do r. 2015.

L'Osservatore Romano, překlad -lš-

Cesta do Betléma

Když Josef a Maria přišli do Betléma, bylo pro ně hledání příbytku v pravém smyslu slova výzvou, a to nejen vnější, ale i vnitřní. V srdcích tohoto svatého páru nebyl ani náznak výčitky Bohu, ale jen klanění se božskému Děťátku v matčině lůně, a především vzájemná láska a soucit s druhými. Tímto způsobem si byli navzájem oporou a ukazují nám, jak si máme počínat v těžkých a nepředvídaných situacích. Josef a Maria byli nesporně inspirováni něžnou láskou božského Dítěte. Proto reagovali tak pokorně a byli plni lásky, jako by Maria slyšela hlas svého nitra, jako by se od svého Dítěte učila, jak je třeba snášet utrpení a jak odpovídat na každé odmítnutí.

Asi se nám nebude dařit podobně jako Svaté rodině, ale zvalení množstvím povinností se můžeme dostat do situace, že musíme odpustit. Proto jsme zvláště v adventě a o Vánocích vyzváni, abychom těžké situace řešili pokornou láskou, protože to je pravá Boží cesta. Právě tehdy, když máme ve všední den těžkosti, musíme se navzájem těšit, odpouštět si a nedělat výčitky. Snad tou nejdůležitější „vánoční ctností“ je odpuštění. Když prosíme o odpuštění a máme dobrou vůli všem odpustit, může se v nás milost vykoupění projevit v celé své síle a do našeho srdce může zavítat pravý vánoční pokoj, a to nejen o Vánocích.

-VS-

Překlad -lš-

Gentile da Fabriano (asi 1370 - 1427): Klanění Tří králů, Florencie

**Kdyby se Kristus narodil v Betlémě i tisíckrát,
ale nenarodil se v tobě, byl bys navěky ztracen.**

BENEDIKT XVI. POLSKÉMU RADIO MARYJA

Papež poslal provinciálovi polských redemptoristů děkovný dopis za dvacet let obětavé evangelizace v *Radio Maryja*. Vysílání posiluje katolickou víru a umožňuje setkání s Bohem. *Radio Maryja* spolu s televizním vysílačem *Trwam* přenáší také apoštolské cesty papeže, jeho střední generální audience. Gdaňský biskup Sławoj Leszek Głódz zdůraznil ve svém kázání, že *Radio Maryja* vždy hájilo pravdu Církve. Slavnost jubilea navštívilo 10 biskupů, několik tisíc posluchačů a také konzerva-

ktivní opoziční politici. Vysílání začalo 8. prosince 1991. Denně má více než milion posluchačů.

CO S POSVÁTNYMI KNIHAMÍ?

V anglickém prostoru vznikl zvláštní problém. Po zavedení nového překladu mešních knih nevědí lidé, jak naložit s těmi, které pozbyly platnosti. Američtí biskupové doporučují knihy spálit, popel pečlivě sebrat a zakopat na hřbitovech. Někteří lidé poukázali na východní praxi přiložit takovou knihu do rakve s nebožtíkem jako výraz jeho lásky k liturgii.

Kath-net

ani stopy po nějakém uplatňování lidsky chápané moci. Naopak, přišel svou svrchovanost projevit v tom, že se stal služebníkem všech.

To, čím ovládá ty, kteří se mu přišli poklonit, je úžas a dojetí z bezbranného Dítěte. Jak tedy přesvědčit ty, které svým příchodem tak vyděsil, aby se ho přestali bát a převedli ho z jeskynního chléva do svých příbytků? Nedošlo to tak daleko, že příklad jeho pokorné lásky už člověka ani nemůže oslovit, protože si vytvořil a zamiloval ideály a hrdiny zcela opačného typu, aby více odpovídali jeho rostoucí duchovní negramotnosti? Nejmoudřejší Pán však zvolil právě tuto cestu, protože jiná není. Jak se osvědčila, dokazují nám nepřehledné zástupy svatých, kteří přijali jeho absurdní výzvu a šli v jeho stopách, mnozí až na smrt. Nezanedali snad právě oni za sebou znamení nejhlubších kladných proměn?

Boží Syn i dnes hledá ty, u kterých ještě najde víru, a posílá je, aby ho svým životem světu názorně představili v jeho pravé podobě, aby ukázali všem kolem sebe jeho vlastnosti, aby si

osvojili jeho bezbrannost, nebojácnost být zcela jiný než okolní svět a vynikat zřetelně prostotou a pokornou nenáročností, ochotou a připraveností sloužit a obětovat se s bezvýhradnou láskou pro druhé, vlastní rodinou počínaje. Dějiny nás poučují, že ti, kdo si tak počínali s odvahou a důstojnou hrdostí a přesvědčivou důsledností, získali si nakonec obdiv i nepřátel Božího království. Tato nebojácnost pramení z bezmezných důvěry v Toho, který nás svým jménem do světa posílá. Tak jako se Otec obdivuhodným způsobem i za všech překérných situací postaral o svého Syna, který se stal člověkem, tak se postará i o každého, kdo přijal jeho pozvání a chce být zde mezi lidmi pokračovatelem jeho poslání. Vždyť Všemohoucímu nestojí nic v cestě, ani přírodní zákony. Vánoční pokoj se svou radostí a velkodušností chce v našich srdcích a našich domovech přebývat po celý rok. To nejsou abstraktní pojmy. To je Bůh sám. Přejeme a vyprošujeme Vám, milí čtenáři, aby u Vás tyto Boží dary a hodnoty přebývaly v hojnosti a nikdy Vám nescházely.

-lš-

Artemisia Gentileschi (1593-1652): Madona s Dítětem, detail

Irská státní televize se musela omluvit za pomluvu kněze

Irská státní televize RTE přiznala, že se dopustila pomluvy na otci Kevinovi Reynoldsovi, misionáři z Keni, kterého obvinila ze sexuálního zneužití mladistvé osoby v pořadu vysílaném 23. května t.r. Televize odvysílala veřejnou omluvu a vyplatí jako odškodné nemalou částku. Pořad Prime Time

P. Kevin Reynolds

Investigates neprávem obvinil jmenovaného kněze ze znásilnění neploleté ženy, kterého se měl dopustit v Keni roku 1982 a z něhož se měla narodit dcera, s níž mluvila reportérka televize RTE přímo na místě. Nejvyšší soud v Dublinu 17. listopadu na základě testu o otcovství rozhodl, že jmenovaný kněz není jejím otcem. Televize RTE byla tedy nucena přiznat vykonstruovanost celé kauzy a v rámci navazujícího soudního procesu vyplatí jako odškodnění částku, která by mohla překročit jeden milion euro.

Pozoruhodné je, že P. Reynolds, kterého tvůrci zmíněného pořadu oslovili při natáčení, obvinění okamžitě kategoricky popřel, učinil právní kroky na svou obhajobu a ještě před odvysíláním pořadu tvůrcům nabídl, že si na vlastní náklady nechá udělat test otcovství, pokud pořad nebude odvysílán. Televize mu odmítla uvěřit a pořad přesto odvysílala. Po něm následovaly další také v irském rozhlase a během

několika měsíců pak průběžně palcové titulky v denním tisku. Jméno otce Reynoldse pak vláčeli v médiích i katolíci publicisté, jako např. John Allen z USA.

Celý případ pomluvy 65letého irského kněze má několik zajímavých aspektů. Prvním je to, že jde o pomluvu kněze státní televizí v době, kdy je sexuální zneužití mladistvých v této zemi pokládáno za nejhorší možný delikt. Za druhé, že celá kauza obrovským způsobem ublížila knězi, jeho příbuzným, irským misionářům a věrohodnosti církve, a za třetí otřásá věrohodností takzvané investigativní žurnalistiky patrně nejen v Irsku.

Ředitel irské státní televize RTE, Noel Curran, který byl nucen z funkce odstoupit, pronesl před svým odchodem omluvu: „Televize RTE bez jakýchkoliv výhrad doznává, že tvrzení vznesená proti otci Kevinovi Reynoldsovi byla zcela nepodložená a falešná a že otec Reynolds je knězem naprosto příkladným, jehož bezvadná služba přinesla během čtyřiceti let jeho působení velký prospěch společnosti v Keni i v Irsku jak na poli školství, tak v oblasti pastorace.“ A dodal: „Toto je jedno z mých největších editorských pochybení, kterého jsem se kdy dopustil.“

Událost vyvolala jistě zneklidnění i v tamějších církevních kruzích, ale dublinský arcibiskup, kardinál Diarmud Martin, který v souvislosti se skandály kněží nejhorlivěji obviňoval z nečinnosti místní biskupy, a dokonce i římskou kurii, však i po této události prohlásil, že irská média nemají vůči církvi žádné předsudky.

Milan Glaser SJ, Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Většina rakouských sdělovacích prostředků přijala v červnu s radostí zprávu: Větší počet rakouských kněží a jáhnů vydal „Výzvu k neposlušnosti“. Celé léto hovořila média o důsledcích této výzvy. Každé vyjádření, každé vystoupení faráře Helmuta Schüllera, iniciátora výzvy, bylo podnětem k dalším zprávám a komentářům. Pomalu, ale jistě vznikl dojem, že katolická církev se ocitla v hluboké krizi. U mnoha věřících zavláda nejistota.

Jde především o samotnou výzvu. Je v ní uvedeno sedm bodů. Kdo je přečte, pozná hned: všechno staré zboží. Nedávno jsem si přečetl články, které jsem sebral před desetiletími – stále stejná píseň: svěcení žen, svaté přijímání pro rozvedené, laická kázání ve mši, laici v čele farnosti, nové pojetí kněžství... „Wir sind Kirche“ se postaralo o to, aby se tyto žádosti dostaly znovu na přetřes. I když se tyto požadavky těší stále větší popularitě médií, každé jejich nové vyslovení se pokládá za hrdinský čin a oslavuje jako projev znamení doby.

Všechna tato témata byla už dávno ze všech stran osvětlena v biskupských synodách, v papežských projevech, v Katechismu katolické církve i v koncilních dokumentech.

Začneme tím, co v církvi znamená pojem „poslušnost“ vůči učitelskému úřadu. Nejlépe bude citovat 2. vatikánský koncil. V *Lumen gentium* čteme: „Věřící jsou povinni shodnout se s výroky svého biskupa ve věcech víry a mravů přednesených v Kristově jménu, a k němu vnitřně přilnout náboženskou poslušností. Tato náboženská poslušnost vůle a rozumu se má projevovat zvláštním způsobem vůči autentickému úřadu římského biskupa, i když nemluví »ex cathedra«, a to v tom smyslu, že se s úctou uznává jeho nejvyšší učitelský úřad a že se upřímně lne k jeho výrokům, ve sho-

Krize církve – doopravdy?

dě s jeho pojetím a projevenou vůlí.“ (LG 25)

Můžeme si položit otázku, jak se tito kněží chtějí ospravedlnit, když otevřeně pohrdají prohlášením Koncilu. Oni v úvodu svého dokumentu tvrdí, že jsou nuceni takto jednat podle svého svědomí.

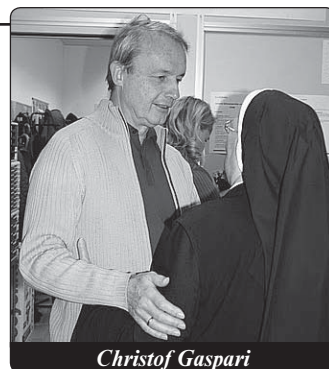
Přečtěme si tedy, co říká říká církev na téma svědomí: „Výchova svědomí je celoživotní úkol... Při výchově svědomí je světlem pro naši cestu Boží slovo; je třeba, abychom si ho přisvojili ve víře a v modlitbě a uvedli ho do praxe. Je také nutné zpytovat svědomí s pohledem na kříž Páně. Jsou nám oporou dary Ducha Svatého, pomáhají nám svědectví a rady druhých a vede nás k tomu učení církve.“ (KKC 1784n.) Vytvářet si svědomí, které nedbá na učitelský úřad, nebo se staví dokonce proti němu, rozhodně není katolické.

A jsme u dalšího bodu. Výzva k neposlušnosti je evidentně schizmatický akt. V Kodexu

církevního práva čteme: „Rozkol (schizma) je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.“ (Kán. 751) A dále: „Odpadlý od víry, bludař a rozkolník upadají do exkomunikace, která nastupuje bez rozhodnutí představeného.“ (Kán. 1364, § 1)

Přesně vzato, příslušní kněží se svým jednáním postavili mimo společenství církve. Mnozí si toho možná nejsou vědomi. Proto je třeba to jasně vyslovit. Mnozí snad pak změni své smýšlení.

Autoři zřejmě také nemají vůbec jasno o tom, co se děje v Nejsvětější Eucharistii. Koncil označuje eucharistickou oběť za „pramen a vrchol křesťanského života“. Co si pak máme myslet o tom, co prohlašuje Výzva: „Budeme většinou odmítat o nedělich a svátcích vícekrát celebrovat nebo využít kněze, kteří přijeli a kteří jsou pro dané místo cizí. Lepší je uspořádat bohoslužbu slova než nějaké »hry

Christof Gaspari

na pohostinné liturgické cestování.“ Jestliže někdo mluví o „hře na pohostinné liturgické cestování“, chápe vůbec, co je to Eucharistie?

Je zde podezření ze základních neznalostí, jak o tom svědčí i další bod: „Budeme v budoucnosti pokládat bohoslužbu slova s rozdělováním přijímání za »bezkněžskou eucharistickou slavnost«.“ Bezkněžská Eucharistie neexistuje. Zapomněli tito „neposlušní“ na své svěcení a velkou službu, ke které jsou povoláni?

Přenechávám čtenářům, aby sami posoudili, jak pevnou půdu pod nohama může mít tato neposlušnost. Chtěl bych však podotknout: Kdo někdy prožil živou církev, např. v Lurdech, v Medjugorje nebo na Světovém dni mládeže, na setkáních církevní obnovy, kdo mluvil s lidmi, kteří přišli zdaleka a obrátili se k pravé víře, ten zažije, co prožívá člověk, který opravdu věří a modlí se, a ten ví, že o budoucnosti církve nerozhodují bouřliváci, ale ti, které uchvátila krása a pravda poselství Ježíše Krista. A právě to cítí ti, kteří upřímně hledají, a především to cítí mladí lidé. Ti se nesdružují kolem „církvevých reformátorů“, ale v tisících putují na různá poutní místa.

Oni jsou pravý humus církve. My uprostřed Evropy máme někdy potíže to uznat. Ale promluvte si s křesťany z Afriky anebo z Koreje a pocítíte, jak jsou vděční církvi a papeži. O budoucnost církve nemusíme mít obav, dokud máme Petrova nástupce, kterého vede Duch Svätý a Matka Boží.

VISION 2000 – 6/2011

Překlad -lš-

V TĚTO DOBĚ MILOSTI JE OTCOVO SRDCE PRO VÁS OTEVŘENO VÍCE NEŽ KDYKOLIV JINDY

Proste mě o lásku. Proste mě zvláště o důvěru.

Chci vás přivést k neochvějně víře a důvěře v lásku a milosrdenství vašeho nebeského Otce.

V této době milosti je Otcovo Srdce pro vás otevřeno více než kdykoliv jindy.

Nepromarněte tento drahocenný čas. Vysloužil jsem ho pro vás.

Pro moji lásku a kvůli vaší Matce bude zkrácena doba vaší zkoušky. Vložte všechno do milující ruky Boží.

V nouzi nadcházejících dnů chci vás nést ve svém Srdci a vy se utíkejte pod ochranu mých oslavených a krvácících ran. Tam vám nikdo nemůže uškodit.

Tam můžete vzít s sebou všechny, kteří sami neumí najít cestu ke mně. Mějte s nimi slitování.

Vaše víra, naděje a láska má zachránit také je.

Chci vyslyšet vaše prosby za ně, protože moje Srdce se stravuje touhou po tom, aby všechny vyvedlo ze zmatků a hříchů a darovalo jim pravý mír, vykoupení a spásu.

Pán Ježíš k sestře Františce od Ukřížované Lásky

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (22)

DUŠE-OBĚTI (pokračování)

30. listopadu 1976

Jsou to duše mému Božskému Srdci nejdražší, které Mi bohatě splácejí za všechny bolesti působené nevďečnými lidmi. Svět ví o nich pramálo nebo nic, proto se o ně nestará, ale je tu ještě další svět, který je bohužel zná, a přitom je pronásleduje, nedopřeje jim chvíli odpočinku, trápí je a se sadismem se dívá na jejich utrpení.

Ty Mi toto všechno věříš, ale mnozí čtou toto poselství a odbývají je pochybností a úsměvem. Ale někteří se dokonce rozhodli, jak je možné něco takového zveřejňovat, že jsou to hlouposti, které je třeba zakázat.

Poodhalme závoj, který skrývá před světem duše, které milují více než druhé. Jsou to duše, které touží po kříži, přijímají ho, nesou a milují.

Čím více jsou lidé pohrouženi do pozemských věcí, tím méně chápou Boží zázraky. Unikají jim všechny věci, které jsou o něco méně materiální než hmota, jako je vůně květů nebo barvy, které zdobí střídavě zemi; jak by mohli ocenit jemnost duše naplněné Bohem tak, že s Bohem splývá. Tak jak je nesnadné vyložit dítěti nejednu věc, která je dospělému jasná, tak obtížné je pro ně pochopit zázraky, které Bůh působí ve svých svatých duších.

„Duše-oběti“ jsou ty duše, které odpovídají na Boží volání tak věrně, jak je to jen možné pro lidského tvora. Chtějí Mi být podobné a sdílejí se Mnou zvláště kříž, přijímají ho, nesou a milují ho, jak jsem to učinil Já, první a nekonečná Oběť na Kalvárii.

Duše-oběti jsou jako neposkvrněné hostie položené na oltáři, aby byly obětovány spolu s Ježíšem a jeho Matkou Otcí na odpuštění hříchů.

Jsou to radosti nebe.

Jsou to drahocenné perly skryté a známé jen Trojjedinému Bohu.

Jsou předmětem obdivu andělů a svatých. Po Beránkovi, oběti všech obětí, a po jeho Matce, nebeské Spoluvykupitelce, jsou i ony spoluvykupitelkami, které vytahují duše z čistce, ale především ze Satanových spárů a jeho železného tyranie. Synu, mnoho je těch, kteří nevidí, co vy vidíte. Boží cesty jsou opravdu tajemné. Kdo nevidí, žije jen sám pro sebe a pro své já, proto nepozoruje, co se děje v jiných kolech něho.

Dvě duše prosté a pokorné, které právě proto miluji, se v rozhodujícím životním okamžiku setkaly s Duší-Obětí, která je již se Mnou mnoho let na Kříži, a od ní obdržely světlo a sílu, aby následovaly své povolání. A jejich pastýř nejen že nedokáže rozpoznat ducha jejich povolání, ale ještě se pokouší otevřeně odradit je od jejich cesty. To je temnota, která brání pastýřům, aby vykonávali svou vlastní povinnost. Ten, který by je měl z povinnosti svého stavu zahrnout otcovskou péčí jako své duchovní syny, odrazuje své vlastní budoucí spolupracovníky. To je důkaz, že v mé Církvi působí Nepřítel.

Synu, čekají vás ještě další zkoušky, říkám to nikoliv, abych ve vás vyvolal strach, ale abyste byli připraveni.

Já a moje i vaše nebeská Matka jsme s vámi.

KNĚZ - DRUHÝ KRISTUS

30. listopadu 1976

Hovořil jsem o duších-obětech dříve, než vysvětlím, že i každý kněz má být duše-oběť.

Toto tvrzení vyvolá u mnohých překvapení, mnozí je od-

mítnou, setká se tedy s různými reakcemi podle různého stavu duše těch, kteří budou číst toto poselství.

Přesto zdůrazňuji s rozhodností, že každý kněz má být duše-oběť.

Nebyl jsem Já oběť par excellence? Nejsem *oběť čistá, svatá a neposkvrněná*, která usmířila Boží hněv a zadostiučinila Boží Spravedlnosti? A co je kněz jiného než „alter Christus“? Co jiného jsou kněží než zcela přirozeně moji spoluvykupitelé, a jak jinak je možno se stát spoluvykupitelem, ne-li tím, že se stanou dušemi-obětmi, jako Já jsem se stal obětí pro vaši spásu?

Vysvětlil jsem již, jakou roli má kněz ve slavení mše svaté: běda kněžím, kteří jednou zjistí, že byli ve mši svaté jen nevědomými staty, byli pasivní, jen materiálně přítomní, místo aby byli uvědoměle a aktivně spoluúčastníky a spoluobětmi se Mnou. Mají však jasný příklad: Tak jako byli pod Křížem přítomni moje Matka a svatý Jan, tak jsou se Mnou přítomni také v každé mši svaté.

Spojit se s božskou obětí

Jestliže kněz není přítomen oběti mše svaté s pevnou a účinnou vůlí obětovat sám sebe spolu se Mnou nebeskému Otcí na odpuštění hříchů, což je hlavní smysl přinášené oběti, zbavuje své kněžství jeho podstaty a zmrazuje jeho cíl, profanuje své královské kněžství, které s ním sdílím.

Ale uvaž, můj synu, co dělali pastýři a vychovatelé, kteří nebyli schopni vložit do duše povolaných vědomí jejich podstatného kněžského charakteru a možná o něm ani sami nevěděli?

Snoubenci, kteří uzavírají manželství, a neznají jeho podstatu a účel, nejsou to dva trosečníci? Klerik, který přistupuje ke kněžství a nezná jeho podstatu, svátostnou přirozenost a účel, není to nešťastník, který nejen vystavuje velkému nebezpečí svou duši, ale ohrožuje

i velký počet duší, které budou spojeny s výkonem jeho kněžské služby?

Kněz, který odmítá stav oběti, stává se zrádce tajemství vykoupení jako Jidáš.

Kněz-oběť samotnou povahou svého kněžství

Šťastný ten, kdo si je vědom velkolepého a vznešeného kněžského povolání a poslání a učenlivě se odevzdává lásce nekonečného Boha, který ho pozvedl z bláta a prachu země k nejvyšší a nejvznešenější důstojnosti, na jakou může tvor aspirovat!

Šťasten ten, kdo si je vědom, že se stal vyvolenou nádobou, a usiluje následovat Krista na Kalvárii, aby slil své utrpení s utrpením božské Oběti a byl spolu s třikrát svatou Obětí osvoboditelem duší z brutálního Satanova jha.

Šťastný kněz, který nepřijímá žádné kompromisy ani smlouvy s Božími nepřáteli, nepřáteli Církve a nepřáteli své duše a svého svědomí.

Šťastný kněz, který odmítá spolupráci s temnými silami pekla a kráčí po cestě dokonalosti a svatosti podle přikázání: „Buďte svatí!“ Jestliže toto přikázání platí pro všechny, oč více platí pro mé služebníky, kteří mají být svatí, aby mohli posvěcovat!

Co tedy říci o formaci, kterou poskytují dnešní semináře?

Můj synu, jak strašná je to deformace ve jménu pokroku a podvrtného vývoje, který je zcela v protikladu k mému příkladu a mému učení!

Vy pastýři, kteří přihlížíte pasivně k této duchovní zvrácenosti, nedomnívejte se, že se vyhnete své těžké odpovědnosti. Vaše sofismata a argumenty nedokážou zavřít Bohu oči a pak i vaše oči uvidí, co musíte zaplatit za všechno zlo, o kterém jste věděli nebo měli vědět, a za všechno dobro, které jste nevykonali.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Z pokorných více vyzařuje milost

Homilie, kterou proslovil don Tantardini v Padově v bazilice svatého Antonína
28. září 2011 u příležitosti 33. výročí smrti papeže Jana Pavla I.

Vždy mě velmi posilní úryvek evangelia, který jsme slyšeli (Lk 9,57-62), který v podstatě a z různých aspektů říká jen jednu jedinou věc: iniciativa následovat Ježíše se nerodí v člověku, ale pochází od Ježíše. Nikdo nemůže sám od sebe začít iniciativu následovat Ho. *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás.* (Jan 15,16) Iniciativa je u Pána. Je především jeho. Člověk se může nechat přitáhnout, ale nemůže se sám ujmout iniciativy.

Toto jako refrén opakoval ve svých kázáních vícekrát papež Luciani. V kázání o víře přečetl jednu poetickou povídku od Trilussa a řekl: „Tato báseň je krásná jako báseň, ale je chybná jako katechismus,“ protože, jak papež vysvětlil, víra se nerodí z člověka. Víra je Ježíšův dar. Jak je pravdivé, co řekl Ježíš: *Nikdo nepřichází ke mně, nepřitáhne-li ho Otec.* (Jan 6,44.55)

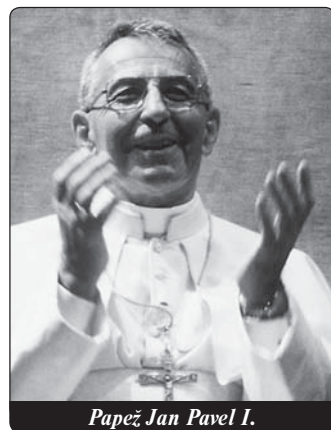
Nikdo nemůže jít k Ježíši, jestliže ho Ježíš nepřitahuje. Víra je Pánova milost. A v kázání o lásce řekl: „Já nemohu začít, jestliže se Bůh jako první neujme iniciativy.“ Sami od sebe nezačneme, nemůžeme projevit iniciativu. Iniciativa je od Pána. A to se vrací ve čtyřech nádherných kázáních, skutečnost, že křesťanský život je milost, že je odpovědí na tuto přitažlivost.

Ale když jsem četl jeho střední kázání, to, co mě udivilo, bylo, že papež několikrát řekl: „Modlete se za tohoto ubohého papeže.“ Použil výraz „ubohý papež...“ „Když ubohý papež, když biskupové a kněží předkládají nauku...“ A ještě: „Vidím zde vedle sebe bratry biskupy a pak je zde tento ubohý papež!“ Teď snad rozumím tomu, proč dobrý kardinál Gantin, když komentoval konkláve, které zvolilo Luciani-

ho, řekl prostě: „Byli jsme všichni velice spokojeni!“ Nebyl zde žádný úžas nad zvolením Lucianiho, dalo se to předvídat, ale všichni byli velmi spokojeni, protože *ubohá osoba, osoba pokorná* byla zvolena za biskupa římské církve. Ubohé církvi, pokorné církvi, církvi, malému stádu, byl dán ubohý papež, pokorný papež, a proto všichni byli velmi spokojeni. Protože, jak říká svatý Ambrož: *Z pokorných milost více vyzařuje.* (In humilibus magis elucet gratia.) A když milost vyzařuje, všichni jsme velmi spokojeni.

Tak vzpomínáme na tohoto ubohého papeže třiatřicet let po jeho nečekané smrti. Slavíme připomínku tohoto ubohého papeže. Ubohého, a proto velikého v očích Páně a v očích jeho svatých. Slavíme ho zde v Padově v bazilice svatého Antonína.

„*Chce-li obdržet zázrak, pros svatého Antonína,*“ zpívá píseň. Tak spolu s papežem Lucianim, spolu s našimi svatými v ráji prosme zvláště svatého Antonína o zázraky, o všechny zázraky.

Papež Jan Pavel I.

Dnes v breviáři v nešporách byla tato věta svatého Petra: *Na Pána hod'te všechnu vaši starost, protože On se o vás stará.* (1 Petr 5,7) Je třeba žádat o všechny zázraky. Je třeba prosit o všechny milosti. V těchto měsících. A to říkám s citem přátelství,

které nás spojuje – tolikrát, když se rozmohl strach a úzkost, jsem opakoval tuto větu: „Ježíši, obětuj ti, Ježíši, uzdrav mě, Ježíši, učiň mě pokorným.“ Je třeba žádat o všechny zázraky, např. o zázrak uzdravení. Všechny zázraky.

Ale obraz svatého Antonína s Ježíškem v náručí sugeruje, že všechny zázraky se vyprošují uvnitř toho objetí. *Mimo tebe v nikom na zemi nemám zalíbení.* (Ž 72,25) Mimo Ježíšovu náruč, kromě Ježíšovy sladkosti už člověk nic neřádá. Uvnitř této sladkosti – jako když Antonín má v náručí Ježíška – může člověk žádat všechno. Jako malé dítě, které chce všechno od tatínka a od maminky. Uvnitř této sladkosti, uvnitř tohoto objetí. Mimo tebe v nikom nemám zalíbení.

Proto to první, co musíme především žádat, je tato více než úžasná familiární důvěrnost s Ježíškem. *Věrný je Bůh, který vás povolal ke společenství se svým Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem.* (1 Kor 1,9) Jak sladké je to společenství!

Svatý Antonín nese v náručí Ježíška, ale je to Ježíš, kdo nese svatého Antonína. Kolikrát po svatém přijímání opakují tuto modlitbu svatého Ambrože: „*Přijď, Pane Ježíši, přijď ke mně, hledej mě, najdi mě, vezmi mě do náruče, nes mě.*“ Když nás Pán nese, žádáme o všechno. Tak v posledních letech mého života se mi vrací v paměti střelná modlitba z Písně písní (2,16), z doby, kdy jsem jako malý chlapec vstoupil do semináře: *Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v liliích.* Můj milý je se mnou..., můj milý, protože milý mého srdce je Pán Ježíš. Můj milý je se mnou. I my ubozí hříšníci, chceme-li, aby nám obnovil milost, můžeme

BŮH VARUJE NĚMECKO

Baptistický pastor Heinrich Christian Rust předpovídá Německu anarchistické poměry. Přijde doba, lidé budou proti sobě bojovat na všech ulicích a náměstích. Vlády a strany ztratí všechn vliv. Nová Evropa se stane neovladatelnou. Žádostivost těla vyvolá veliké zmatky. Dvě velké vlny veder ukáží lidem jejich bezmocnost. Bohoslužby se musí stát misty čerpání duchovních sil.

PROBLÉM BISKUPŮ

Nový prefekt Kongregace pro biskupy kardinál Quillet z Quebecu vyslovil požadavek, aby biskupové byli papeži věrní teologové, kteří především hlásají a brání víru. Navržení kandidátů často odmítají funkci přijmout. Důvodem jsou narůstající těžkosti, veřejné útoky proti biskupům a církvi a důsledky pohlavních zneužití.

STRUKTURNÍ ZMĚNY CÍRKVI NĚPOMŮŽOU

Biskup Hanke z Eichstättu (57 let) poukázal na to, že příčinou současné krize je krize víry. Velcí reformátoři jako sv. František z Assisi, Kateřina Sienská či Terezie z Avily nikdy nepožadovali přestavbu církve. Probouzeli však v církvi obrácení srdce. Zapomněli jsme na význam svátostí a charismat.

Kath-net

říct: „A my jsme s Ním, který pase a raduje se mezi liliemi.“ S Ním, který jediný je svatý, jediný je Pán. *Tu solus sanctus, tu solus Dominus.* Jediný, který nás miluje láskou tak něžnou, že láska tatínka a maminky je jen maličký obrázek této lásky.

Prosme svaté, prosme otce Lucianiho, prosme svatého Antonína, prosme dona Giussaniho, prosme svaté v ráji, aby také nám dali zakusit na zemi sladkost být milován Ježíšem, a uvnitř této sladkosti prosme o zázraky, prosme o všechny zázraky. Všechny zázraky, které poslouží k ochraně a prožívání víry.

30giorni 10/2011

Překlad -Iš-

Před několika lety jsem se účastnil jednání o prenatální diagnostice (PND) a preimplantační diagnostice (PID) a logicky také o otázce, zda je možno postižené děti odsoudit k potratu. Pokud ano, plyne z toho další otázka: jaké postižení „platí“ za dostatečné a kdo rozhoduje o tom, zda je to důvod dostatečně vážný k utracení, nebo ne. O přestávce jsem položil jedné lékařce otázku, zda by rozštěp rtu byl dostatečným důvodem, aby dítě bylo utraceno. Poznala, že před ní stojí postižený, a řekla rozhodně: „Přirozeně ne, co si to myslíte!“ Odpověděl jsem, že v jedné odborné knize stojí něco jiného, ale ona pokračovala: „Kvůli rozštěpu utratit? Nikdy!“

Od té diskuse uplynulo nejméně dvacet let. Po zavedení takřka bezvýhradného a celosvětového ukončování těhotenství nezůstal seznam důvodů směrem dolů stát na místě. Jestliže na počátku vypadala věc tak, že potrat byl přípustný jen ve skutečně „tragických situacích“ a v ojedinělých výjimkách a byl pokládán za těžké bezpráví, pak ty časy se svými „alibi“ a pokrytectvím jsou už dávno ty tam.

Lobby potratářů nelenilo, veřejné mínění a jeho příslušní politici je následovali a klesali stále hlouběji. Ještě nedávno požadoval jeden rakouský socialista, aby potraty musely nabízet všechny zemské nemocnice plošně jako projev „rovnoprávnosti“, tedy takřka jako „lidské právo“! Ale má platit: „právo na bezpráví“? Jeden svobodný politik mu dal za pravdu s odůvodněním, že lidé mohou svobodně rozhodovat o svém životě a stát se jim do toho nemá vměšovat. Jako by usmrcení jiného člověka nebylo „určení o druhém“ a jako by to bylo „vměšování“, kdyby stát plnil svou úlohu a tento život chránil.

Copak tyto dámy a pánové nikdy nepochopí, že svoboda usmrcovat není žádný pokrok, nýbrž morální kolaps, návrat

Rozštěp rtu - smrtelné postižení?

Biskup Andreas Laun podává výmluvné svědectví. Otevřeně hovoří o svém osobním osudu. Narodil se s tzv. „zaječím pyskem“ - rozštěpem rtu. Jak působí na takového člověka řeči o důvodech, pro které mají být děti utraceny nebo selektovány? Mezitím totiž se stal rozštěp rtu jakožto postižení dostatečným důvodem k usmrcení dítěte ještě během porodu. Tím více má právo takto postižený pojmenovat věci pravým jménem a položit otázky, které jsou možná společensko-politicky nekorektní.

do nejhrubšího barbarství? Nepochopí, že potraty se obracejí nejen proti církvi, ale také proti ženám a matkám a s každým utraceným dítětem také proti budoucnosti Evropy? Jak trefně nazval kardinál Schönborn potraty jakožto „Ne Evropy k vlastní budoucnosti“! Je to „tajemství víry“ nebo skutečnost pochopitelná i pro žáka zvláštní školy? Nicméně většina politiků mluví jako zahanbena o „demografické změně“, nikoliv však o příčinách a jejich dramatických následcích! Je to, jako by pobřežní stráž mluvila o „kolísání hladiny“, když už je vidět zpěněné hřebeny tsunami, a pak by chtěla tvrdit, že občany varovala. Kde tato jízda dolů vlastně skončí? Na začátku se mluvilo: netrestat potraty v tragických případech, pak povolit potraty, pak potrat je lidské právo, potrat je rozhodnutí každé ženy a dnes: pachatel není ten, kdo provádí potrat, nýbrž

Biskup Andreas Laun

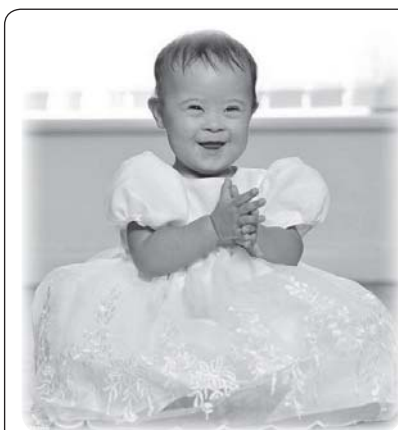
ti, kteří jsou proti, kteří se vyjadřují proti tomu, kteří nabízejí ženám pomoc! Dříve nebo později řekneme, že stavět se proti potratu je trestné, protože to diskriminuje ženu, vyvolává pocity viny nebo vinu, obtěžuje ženy, kterým dobrý zákon zaručuje vydobyté nezpochybnitelné právo na profesionálně provedené, hygienicky čisté usmrcení dítěte. Jeden islámský taxikář

původem z Persie mi řekl: „Potrat? Potrat je vražda a vy byste měli být stíháni!“

Obzvláště korektní se mnoha lidem jeví „potrat kvůli postižení“! Sice by měly být všechny budovy vybaveny i pro postižené, ale společnost sama je nechce a chce být „bez postižených“.

Jistěže nekřesťané při případném těžkém postižení myslí ihned na potrat, je to pochopitelné! Ale pak je tu otázka: Proč se musí utrácet i zcela zdravé děti? A jak těžké musí být postižení, aby dítě mohlo být usmrceno? Ve Frankfurter Allgemeine napsal před nedávnem kardinál Meisner: „V Německu je rozštěp rtu dostatečným důvodem, aby dítě při průchodu porodním kanálem dostalo do srdce injekci kalia a bylo usmrceno. Tento zárok platí pojišťovna.“ To znamená: V Evropě, která tak ráda poučuje jiné lidi, zabíjejí děti bezprostředně před porodem kvůli malé vadě, která je operací odstranitelná. Když jsem se narodil v roce 1942 s rozštěpem rtu, řekl lékař mému otci, že nebudu moci vykonávat určitá povolání. Jako příklad uváděl kněžské povolání.

Ale operační technika byla už tehdy dokonalejší, než se lékař domníval, dnes je rozštěp rtu a rozštěp patra takřka „malíčkost“. Ale podle statistiky o potratech z důvodu postižení bylo kvůli rozštěpu rtu v Anglii v roce 2010 utraceno „jen“ osm dětí. „Jen“? Neměli bychom pak důsledně také oběti dopravních nehod, které potřebují dlouhou a nákladnou léčbu, také raději usmrtit, když jejich léčba je mnohem náročnější a dražší než operace rozštěpu rtu, po které

POSTIŽENÁ MODELKOU

Když Gemma Andre na nátlak příbuzných poslala fotografii své dcery britské modelové agentuře, nezminila se o tom, že dcera má Downův syndrom. Nikdo na ní chorobu nepoznal a Taya byla přijata do užšího výběru a nakonec byla přijata. Na 90 % takových dětí

končí v odpadních nádobách. Rodiče se během těhotenství rozhodli, že nepodstoupí žádný test a dítě budou milovat takové, jaké se narodí. Nejdříve byli šokováni a nebyli k utěšení. Nejen že si na to zvykli, ale všemožně dceru podporovali a rozvíjeli mnohé její talenty. Dnes ji všichni obdivují.

Kath-net

jsem se např. já mohl stát biskupem? A ptám se dále: Nebyl by Hitler s našim selektivním programem, pokud jde o postižené, velmi spokojen? Není to vše v logice jeho myšlení, jen přizpůsobené pokroku v medicíně? Kdo v podnapilosti zvolá: „Heil Hitler!“, je postaven před soud pro znovuoživování nacismu. Ale když někdo „smí“ zabít životaschopné děti, nejedná se o „znovuoživování“, ale „prosazování lidských práv?“ Co řekne jednou dnešní generace svým dětem? „My jsme to nevěděli!“

Slyším námitku: Neodpovídá právě zákaz potratů Hitlerovu duchu? Nikoliv, protože Hitler zakazoval potraty jen u čisté rasy, ale potraty slovanských dětí schvaloval, doporučoval a zákonem podporoval.

Přestupování židovsko-křesťanského přikázání nezabíjet nikdy nevinného vždy vedlo do pekla. Z jakého důvodu se může někdo domnívat, že vede do ráje? Spisovatelka Erika Mittererová jednou napsala: „Chtěla bych mlčet, ale mám strach, že celý tento pokrok nás vede do pekla, ve které věřím tak jako v nebe. Protože vidíme jasná znamení!“

Katolická církev to formuluje jasně: Lidský život je nedotknutelný od okamžiku početí až do přirozené smrti. Taková je katolická nauka, tedy přirozené právo, a každý člověk je cítí vepsáno ve svém srdci. Jenom je třeba najít ochotu a „přečíst“ si je. Nikdo není tak postižený, aby někdo jiný měl právo ho zabít, stejně jako nikdo nesmí zabít těžce nemocného, protože „stejně umře“. Dříve nebo později umřou všichni lidé! Velký právník Wolfgang Waldstein v době, kdy byly zavedeny potraty, napsal: „Stát, který zabíjí nevinné, přestává být právním státem v plném slova smyslu!“ Ubohá Evropo, kdy budeš právním státem, jak po tom všichni toužíme?

Kirche heute 12/2011
Překlad -lš-

Pokora. Toto slovo se ještě nachází ve slovníku, ale

jen proto, aby bylo možno identifikovat podmínky a stav duše z minulých dob. Dnes už není v módě. Je zastaralé. Je na obtíž.

Přesto existuje a vedení zvědavosti, odkud se vzalo a co znamená, šli jsme ji hledat k jejímu vzniku. Slovo *humilitas* (*pokora*) pochází ze slova *humus*, což je spíše úroveň půdy než půda sama. Později vznikly další významy: místo na úrovni země, místo, kam se kladou předměty. Ale vždy znamená něco nízkého, na nejvyšší ponižujícího.

Jestliže naopak pátráme, co to znamená „pod“ úroveň půdy, zjistíme, že se zde nachází matečná látka vegetativního života, která je svým způsobem matečnou látkou i pro živočichy, tedy i pro člověka.

Humanum - lidské nemá tedy pouze sémantické etymologické pouto s *humus*, ale má také souvislost mnohem podstatnější. Naši předkové vycítili tento dvojitý vztah, jednak sémantický, jednak vitální mezi *Humus* a *Homo* a s plným odůvodněním usoudili, že člověk pochází ze země a v tom smyslu se s ním setkáváme na prvních stránkách Bible.

Dnes, protože jsme moderní, tento svůj vztah k *humus* jsme zcela vymazali a odsunuli a všechno jsme zastínili svým očím pomocí moderní technologie. Od původního a biologicky prvorozeného *humus* nás odděluje klamný řetězec potravinářského průmyslu, takže usuzujeme, že hovězí maso pochází přímo z plechovek, nikoliv ze sena, z rostlin, mléko pochází z moderních obalů a nikoliv z vemene. Staré, trvale platné obrazy byly sterilizovány „moderní“ mentalitou.

Stali jsme se necitelnými k tomu, co se děje „pod“ úroveň *humus*, a zapomínáme na nenahraditelnou generační sílu. „Pokorný“ pro nás představuje prvek, věc, ideu, osobu, která

Ctnost, která vyšla z módy

se nachází pod úrovní té nejnižší roviny: je to výsledek naší deformace vědecké i technologické. Rozešli jsme se s onou vazbou na život, se vši interpretací morální, náboženskou a transcendentální. Pokora je pro nás ta nejnižší úroveň v možných lidských podmínkách.

Kdo dnes může přijmout označení, že „je pokorný“? Stát, organizace, skupina nebo jednotlivec?

Podle sémantiky a obecného přesvědčení by se to rovnalo takřka sebebičování, neospravedlnitelnému sebepopření, vyloučení jakékoliv individuální hodnoty i absolutní osobní hodnoty. Nikdo už není schopen pokládat pokoru za ctnost, která souhlasí, že se po ní bude šlapat jako po rostlinách zasazených v půdě, v *humus*, odkud pocházíme a který nás udržuje při životě. Takový smysl a výklad jsme zcela ztratili. Nechci říct, že navždy, protože pro to nemám argumenty a protože mám velkou důvěru v regenerační schopnost člověka. Zatím však nevidím horizont ani vůli ke znovunalezení smyslu pokory, k plodné a vědomé rovnováze jako prostého měřítka úrovně. „Pokorný“ vůči komu, vůči čemu? Dnes dávají všichni přednost tomu cítit se „svobodný“, všechno, jen ne pokorný.

Je to něco podobného, jako by větve stromu nebyly spojeny navzájem a všechny napojeny na kmen a skrze kmen na *humus*, který je všechny živí a udržuje při životě, ale poletovaly by odděleně bez vzájemného spojení, protože už to není moderní, být spojen s jedním kmenem. A tak si kdejaká větvička může myslet, že je kmen, a každý si může myslet, že je větší a silnější, zatímco ve skutečnosti je jako stéblo neschopné vydržet silnější závan větru.

Je taková struktura schopná přežít? I když takové fantas-

magické struktury v přírodě nenajdeme, my volky nevolky je děláme součástí přírody, i když se tváříme, že to popíráme, a přesvědčujeme sami sebe, že na to máme právo.

Ve skutečnosti všechny naše svobody jsou podmíněné a všechny naše interakce vedou k nevyhnutelným důsledkům. Matematik by řekl, že naše svoboda je největší jen v souhrnu svých omezení a ta jsou pro nás nevyhnutelná, a pokud si namlouváme, že se jich nemusíme držet nebo že neexistují, dopouštíme se křiklavého omylu při výpočtu každé naší životní i sociální funkce. A to se skutečně a zcela evidentně děje.

Společenství, ve kterém žijeme, je souhrnem zcela „svobodných“ individuí, která se zbavila své regenerační a vitální funkce, kterou je možno najít jen ve vizi pokojného „uzemněného“ světa, tj. spojení v biologické matečnické podstatě, která nemůže být podrobena nikdy naší svévolné etické evoluci.

V takových podmínkách nezbyvá nic jiného než dopouštět se násilí vůči přírodě i vůči osobám i vůči sobě samým a toto násilí se stává regulátorem našich osobních i sociálních vztahů a našeho chování, ve kterém nehraje žádnou roli pokora, ale jen osobní prospěch s nesmírnou záplavou domýšlivých bludných větví, zbavených kořenů a mízy, tedy naprosto neschopných uložit zmatené a rozbourané sociální hladině mocné a účinné obecné pravidlo pokory.

A tak příroda, včetně oné lidské, prožívá trvalé odvetné zápsy, neboť její vysoce vyvážená etika nemůže ustoupit od svých principů a dříve či později nás přinutí třeba velmi bolestně vrátit se k nezbytné rovnováze, kterou jsme ztratili ze zřetele.

Maria Ausiliatrice 11/2005
Překlad -lš-

Předávání víry a její prameny (2)

Joseph Ratzinger jako prefekt Kongregace pro nauku víry uspořádal 15. a 16. ledna 1983 v Lyonu a v Paříži důležitou konferenci o víře a jejích pramenech. Jeho slova, která tehdy ve své přednášce uvedl, jsou dnes ještě naléhavější.

ČÁST 2. JAK PŘEKONAT KRIZI

Co je to víra?

Byl by to pokus o nepřipustný akademismus, očekávat, že „skončily diskuse“ a je možno obnovit katechezi. Život neočekává, že teorie dospěla ke konci svého propracování; teorie potřebuje spíše iniciativy života, které jsou vždy „odvozeny od současností“. Samotná víra je anticipací toho, co je dosud nedostupné. Tak obohacuje náš život, aby mohl překročit sám sebe.

Jinými slovy: máme-li dosáhnout teoretické i praktické obnovy předávání víry stejně jako opravdové obnovy katecheze, je třeba, abychom dobře poznali problémy, o nichž byla právě řeč, a dovedli je k jejich vyřešení. Jestliže se nemůžeme zříci teorie ani v Církvi, pokud jde o víru, neznamená to, že by se víra měla řešit teoreticky, ani že je závislá na teorii. Teologická diskuse je možná a smysluplná jen tehdy, jestliže existuje trvalý vývoj skutečností. O tom mluví velmi naléhavě první list apoštola Jana, který popisuje podobnou krizi, jako je naše: „(...) vy však máte Ducha, kterého dává Svätý, a víte to všichni.“ (1 Jan 2,20)

To znamená: vaše křestní víra, poznání, které vám bylo předáno pomazáním (svátostným), je ve styku se samotnou skutečností, která tedy předešla teorii. Křestní víra se nepotřebuje obhajovat před teorií, ale teorie před skutečností, před poznáním pravdy spojené s křestním vyznáním. O několik veršů dále čelí Jan velmi náročné výzvě, která se nazývá „gnóze“. To, co bylo ve hře, byla sama existence křesťanství nebo jeho podrobení tehdejší filosofii. Apoštol říká: Duch Svätý, kterého jste od ně-

ho přijali, zůstává ve vás (tzn. poznání víry ve společenství Ducha s církví). Nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. Vás poučuje o všem jeho Duch (jeho pomazání, tj. christologická víra Církve, dar Ducha Svätého) a to je pravda a žádná lež. Proto zůstávejte v Něm. (1 Jan 2,27n.)

Tento úryvek upozorňuje, a to skrze apoštolskou autoritu toho, který se dotýkal Krista, že věřící mají odporovat takovým teoriím, které narušují víru z pouhé autority rozumu. Křesťanům se sděluje, že jejich úsudek – ona prostá víra Církve – má vyšší autoritu než teologické teorie, protože jejich víra vyjadřuje život Církve, která stojí nade všemi teologickými výklady a jejich hypotetickými jistotami. **(Je to postoj svätého Ireneje v jeho střetu s gnózi; je to postoj, který spočívá na samotném základu katolické teologie, který měl a stále má rozhodující důležitost i pro formaci i pro existenci katolické Církve.)**

S tímto odvoláním na prvenství křestní víry nade všemi teologickými a didaktickými teoriemi můžeme dát úplnou odpověď na základní otázky položené v našem výkladu. Abychom lépe propracovali a prohloubili tento pohled, musíme lépe formulovat naši otázku.

Dvojnáčnost termínu „věřit“ vyplývá ze skutečnosti, že vyjadřuje dva rozdílné druhy duševní čin-

nosti. V běžné řeči věřit znamená „myslet, předpokládat“, je to nižší stupeň vědění ve vztahu ke skutečnosti, o které ještě nemáme plnou jistotu. Z toho se obecně odvozuje, že i sama křesťanská víra je souhrn domněnek, o kterých ještě nemáme přesné poznání. Ale takovému tvrzení zcela schází jeho předmět. Nejdůležitější katolický katechismus, Římský katechismus Pia V., a následně pak Katechismus tridentského koncilu, ke kterému se musíme hojně vracet, říkají o smyslu a obsahu katecheze, že je to souhrn křesťanského poznání, vyjádřeného v souladu s tím, co o Ježíši řekl svätý Jan: „A to je život věčný, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3, srov. Tridentický katechismus, předmluva n. 10)

Těmito slovy chce Římský katechismus upřesnit obsah a cíl každé katecheze a definuje účinně a základním způsobem, co je to víra: věřit znamená nacházet a uskutečňovat život, pravý život. Nejedná se o nějakou moc, kterou by bylo dovoleno získat nebo nechat stranou, ale o moc naučit se žít, žít život, který může trvat navždy. Svätý Hilarius z Poitiers, který ve IV. století napsal knihu *O Trojici*, popsal podobným způsobem počátek svého hledání Boha: uvědomil si konečně, že život nám není dán jen proto, abychom umře-

li; současně pochopil, že dvojí cíl, který se běžně přikládá životu, je nedostačující: nestačí ani majetek, ani potěšení z pokojného života. „Statky a bezpečí“ jsou něco, s čím se život nemůže spokojit, jinak by „člověk poslouchal jen své břicho a svou lenost“ (sv. Hilarius z Poitiers, *O Trojici*, 1 a 2).

Vrcholu života můžeme dosáhnout jen tam, kde je něco více: kde je poznání a láska. Mohli bychom také říct: životu dává jeho bohatství jen vztah, vztah k univerzu. Nicméně ani tento dvojí vztah není dostačující, protože „život věčný je to, že poznají tebe“. Víra je život, protože je to vztah, to znamená, je poznání, které se stává láskou, láskou, která vychází z poznání a vede k poznání. Tak jako víra označuje jinou sílu mimo tu, která je potřebná ke konání některých izolovaných činností, tzn. sílu žít, tak víra obsahuje ještě jiné pole, kromě pole poznávání zvláštních jsoucen, to znamená, že obsahuje také sílu samotného základního poznání, díky kterému si uvědomujeme svůj vlastní základ, učíme se ho přijímat a díky kterému můžeme žít. **Podstatná povinnost katecheze spočívá tedy v tom, přivádět k poznání Boha a toho, jehož poslal, jak říká správně Tridentický katechismus.**

V dosavadních úvahách jsme popsalí to, co bychom mohli nazvat osobní charakter naší víry. Ale to je teprve polovina všeho. Je zde druhý aspekt, který také nacházíme u apoštola Jana popsaný jako „vidění“ a „dotek“ Slova, které je Život a které se obětovalo tím, že se vtělilo. Odtud vyplývá poslání apoštolů: předávat to, co slyšeli a viděli, *abyste také vy byli ve společenství s námi, s tímto Slovem* (1 Jan 1,1-4).

Víra tedy není pouze setkání tváří v tvář s Bohem a Kristem, je to také onen kontakt, který otevírá člověku společenství s těmi, kterým se sám Bůh osobně sdělil. Toto společenství, může-

TIM GUÉNARD JE FRANCOUZSKOU HVĚZDOU

Jeho dětství bylo hotové peklo. Matka ho přivazovala ke sloupu, otec boxer ho udeřil tak, že zůstal polomrtvý. Následovaly nemocnice, sirotčinec, psychiatrie, pěstouni a nápravné ústavy. Ve čtrnácti letech nastoupil do ringu a stal se boxerem. Dnes pečuje o zanedbané děti. Dává jim lásku, kterou sám hledal jen s velkými obtížemi. Láska i jeho uzdravila. Žije spolu s postiženými a založil vlastní rodinu. Stal se ve Francii hvězdou.

Kath-net

me říct, je dar Ducha Svatého, který pro nás staví most k Otci a k Synu. Víra tedy není jen „já“ a „ty“, je to také „my“. V tomto „my“ žije památka, která nám dává poznat to, na co jsme zapomněli: Boha a jeho Vyslance.

Jinými slovy: není víry bez Církve.

Henri de Lubac ukázal, že „já“ ve vyznání křesťanské víry není izolované „já“ individua, ale kolektivní „já“ Církve. Když tedy říkám „Věřím“, znamená to, že překračuji hranice své subjektivity, abych se integroval – ztotožnil s „já“ Církve, a současně abych se integroval s jejím věděním, které překračuje hranice času. Úkon víry je vždy úkon, jakým vstupujeme do společenství se vším. Je to úkon společenství, ve kterém se můžeme sjednotit se společenstvím svědků, takže skrze ně se dotýkáme nedotknutelného, slyšíme neslyšitelné, vidíme neviditelné. Ani my nevěříme v Církev stejným způsobem, jakým věříme v Boha, ale naše víra je ve svém základu úkonem skutečněným spolu s celou Církví.

Proto pokaždé, když si myslíme, že můžeme v katechezi přehlížet, třeba jen trochu, víru Církve pod záminkou, že dosahujeme v Písmu přímějšího a přesnějšího poznání, zacházíme na pole abstrakce. Ve skutečnosti už nemyslíme, nežijeme, nemluvíme ve smyslu jistoty, která překračuje možnosti individuálního „já“, která se zakládá na paměti zakotvené v základech víry a vychází z ní; nemluvíme v síle, která je delegována, která překračuje moc individua, nýbrž stavíme jen na mínění více či méně odůvodněném a založeném na tom, co není poznáno. Za těchto podmínek se katecheze redukuje na pouhou teorii, jednu mezi mnohými. Nemůže to být úsilí o přijetí pravého života, života věčného.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Vánoční zázrak 1914

Když vojáci uzavřeli mír

Vánoce 1914. Na frontě byly miliony vojáků v zabahněných zákopech. V zemi nikoho mezi nepřátelskými liniemi ležely mrtvoly padlých, zčásti zasněžené. Ale najednou se na obou stranách objevily za náspy lepenkové tabule s nápisy: „Veselé Vánoce“ a „Merry X-Mass“. To, co následovalo, mohlo by znít jako vánoční pohádka, ale v prvním roce první světové války 1914 se to skutečně stalo.

Po pěti měsících války se statisíce mrtvými na obou stranách propukl najednou na severní frontě od Severního moře až po Švýcarsko mír. „Kolem deváté hodiny večer byly zasazeny stromky a z více než dvou set hrdel zaznívaly staré vánoční koledy,“ dosvědčil jeden voják. „Pak jsme planoucí stromky zcela pomalu a opatrně zasadili na zákopové svahy.“

Jeden Brit napsal své ženě: „Představ si: Zatímco tys doma jedla krocana, povídal jsem si venku s muži, které jsem se ještě o několik hodin dříve snažil zastřelit.“ Jiný napsal: „Na obou stranách panovala báječná nálada, která by mohla znamenat konečně konec. Všichni jsme stejnou měrou trpěli kvů-

li vším, blátu, krysám a strachu ze smrti.“

„Nikdy jsem neviděl krásnější obraz míru!“

Netrvalo to dlouho, a nepřátelé si předávali dárky, zpívali koledy, hráli kopanou a pili belgické pivo: Především bavorští a rakouští vojáci si rozuměli s Brity lépe než s ostrými hochy z Pruska. Jeden britský voják se náhle setkává se svým německým holičem z Londýna, který musel pohostinskou zemi po vypuknutí války opustit. Došel hned nový sestřih.

Leslie Walkinton je nadšená polní poštou, ve které stojí: „Nikdy jsem neviděl krásnější obraz míru. Jeden náš důstojník nás fotografoval, jak stojíme s německými vojáky. Bylo to jako na stadionu při fotbalu.“ Jeden britský důstojník žertoval, že na Nový rok bude podepsán mír, protože Němci chtějí vědět, jak se snímky podařily.

Ale ne všichni byli s takovým sbatřením srozuměni. Něco takového je nepřipustné, protestoval jeden rakouský frajtr. Když se o tomto dění dověděl jeden vrchní velitel, věřil zradu. „Požaduji seznam jmen a odpovídající disciplinární opatření,“ zuřil generál Sir Horace

KRÁL BALTAZAR NEMUSÍ PŘED SOUD

Soudce odmítl žalobu jedné ženy. Stěžovala si, že král Baltazar při loňském průvodu Tří králů v Madridu rozhozoval sladkosti a jeden bonbon zranil její oko. Soudce prohlásil, že s takovými náhodami se při podobných příležitostech musí počítat. Navíc je sporné, zda sladkost vyšla skutečně z ruky barevného krále.

PAPEŽ NEMUSÍ PLATIT POKUTU

Stížnost, že papež při jízdě v papamobilu nepoužil ve Freiburgu bezpečnostní pás, byla zamítnuta. Papežovo auto se pohybovalo v prostoru, kde byl vyloučen veřejný provoz, proto zde nelze aplikovat příslušné dopravní předpisy. Papež přijal osvobozující výrok se smíchem.

Kath-net

Smith-Dorrien. V Londýně však spisovatel Arthur Conan Doyle – tvůrce Sherlocka Holmese – oslavuje vánoční mír jako „epizodu lidskosti uprostřed krutosti“.

Když bylo po svátcích, střídali si vojáci nejdříve až nad hlavami, ale pak začaly strašné bitvy znovu. Další rok byly vánoční dny jako každé jiné. Rozkaz shora: „Každého, kdo bude s nepřáteli zpívat Tichá noc, okamžitě zastřelit!“

Christoph Driessen,
Nordbayerischer Kurier,
18. 12. 2004
Překlad -lš-

První světová válka - frontová linie o Vánocích roku 1914. Obraz míru se již pak nikdy neopakoval

SE SRDCEM MALIČKÝCH - dokončení ze str. 2

aby tyto věci zůstaly skryté lidem učným a moudrým a byly zjeveny maličkým (srov. Lk 10,21). V tomto projevu své modlitby Ježíš ukazuje své spojení s Otcovým rozhodnutím, které otevírá tajemství tomu, kdo má prosté srdce: Vůle Syna tvoří jednu věc s vůlí Otce. Božské zjevení neprobíhá podle pozemské logiky, podle které jen lidé vzdělání a mocní mají důležité poznatky a předávají je prostému lidu, maličkým. Bůh použil jiný styl: adresáty jeho sdělení jsou právě „maličci“. Taková je vůle Otce a Syn jí s radostí sdílí. Katechismus katolické církve říká: „Jeho jásavé Ano, Otče! vyjadřuje hloubku jeho srdce a jeho přílnutí k tomu, co se Otcí zalíbilo, jako ozvěna ke staň se jeho Matky ve chvíli početí a jako předehra k tomu druhému, které řekne Otcí během svého smrtelného zápasu. Celá Ježíšova modlitba spočívá v láskyplném přílnutí jeho lidského srdce k tajemství... vůle Otce (Ef 1,9).“ (KKC 2603) Z toho vyplývá invokace, se kterou se obracíme k Bohu v modlitbě *Otče náš*: „buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“; spolu s Kristem a v Kristu také my si žádáme vstoupit do souzvuku s vůlí Otce, abychom se i my stali jeho syny. Ježíš totiž v tomto jásavém hymnu vyjadřuje vůli zahrnout do svého synovského poznání všechny ty, pro které Otec chce, aby v NĚM měli účast; a ti, kteří přijímají tento dar, jsou „maličci“.

Čistota srdce

Ale co to znamená „být maličci“? Jaká je to „maličkost“, která otevírá synovskou důvěrnost s Bohem k přijetí jeho vůle? Jaký má být základní postoj při naší modlitbě? Podívejme se do „Horského kázání“, kde Ježíš říká: *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha* (Mt 5,8). Právě čistota srdce dovoluje spatřit Boží tvář v Ježí-

ši Kristu. Znamená to mít prosté srdce dětí, bez domýšlivosti, kterou se člověk uzavírá sám do sebe, protože si myslí, že nepotřebuje nikoho, ani Boha.

Radost z plodů evangelia

Stojí za to všimnout si také okolností, kdy Ježíš propukl v tento hymnus Otcí. Ve vyprávění evangelisty Matouše je to radost z toho, že i když existuje opozice a odmítání, jsou zde „maličci“, kteří přijímají jeho slovo a otevírají se daru víry v NĚHO. Před jásavým hymnem totiž předcházela kontrast mezi chválou Jana Křtitele, jednoho z „maličkových“, kteří v Kristu poznali Boží jednání (srov. Mt 11,2-19), a výtkou za nevíru vyslovenou městu u jezera, ve kterém se stala velká část jeho zázraků (srov. Mt 11,20-24). Matouš tedy vidí v jásotu reak-

ci na slova, jimiž Ježíš konstatuje účinnost svých slov a svého působení: *Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.* (Mt 11,4-6)

Také Lukáš představuje jásavý hymnus ve spojitosti s okamžikem hlásání evangelia. Ježíš vyslal *dvaasedmdesát učedníků* (Lk 10,1) a oni odešli s pocitem strachu z možného neúspěchu své misie. Také Lukáš zdůrazňuje odmítnutí setkání s Pánem ve městě, ve kterém Ježíš kázal a vykonal zázračná znamení. Ale těch dvaasedmdesát se vrací plni radosti, protože jejich misie měla úspěch; konstatovali, že s Ježíšovou mocí a slovem se jim i zlí duchové podrobovali. A Ježíš s nimi sdílí jejich sa-

tisfakci: *v té chvíli*, ve stejnou dobu zajásal radostí.

Vzdechy Ducha Svatého

Jsou zde ještě dva prvky, které bych chtěl zdůraznit. Evangelista Lukáš uvádí modlitbu poznámkou: *Ježíš zajásal radostí v Duchu Svatém.* (Lk 10,21) Ježíš se zaradoval a vycházel přitom ze svého nitra, z toho, co je v něm nejhlubšího: z jediného společenství poznání a lásky s Otcem, plnosti Ducha Svatého. Tím, že nás zahrnuje do svého synovství, zve Ježíš také nás, abychom se otevřeli světlu Ducha Svatého, protože, jak říká svatý Pavel, *ani nevíme, oč máme vlastně prosit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit... ve shodě s Boží vůlí* (Řím 8,26-27) a zjevuje nám Otcovu lásku. V Matoušově evangeliu po jásavém hymnu nacházíme ještě zřetelnější Ježíšovy výzvy: *Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.* (Mt 11,28) Ježíš žádá, abychom šli k NĚMU, který je pravá moudrost, k NĚMU, který je *tichý a pokorný srdcem*; nabízí *své jho*, cestu moudrosti evangelia, které není naukou k naučení nebo etickým námětem, ale je to Osoba k následování: On sám jednorozený Syn v dokonalé jednotě s Otcem.

Draží bratři a sestry, zakusili jsme na chvíli bohatství této Ježíšovy modlitby. Také my se s darem jeho Ducha můžeme obrátit k Otcí v modlitbě s důvěrou dětí a vyzývat jméno Otce, *Abba*. Ale musíme mít srdce maličkových, *chudých v duchu*, abychom tak uznali, že nejsme soběstační, že nemůžeme svůj život budovat sami, ale potřebujeme Boha, jeho moudrost, kterou je sám Ježíš, abychom naplňovali vůli, jakou má Otec s naším životem, a nacházeli tak občerstvení v námáhách své cesty. Děkuji.

Bollettino Vaticano

7. prosince 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

BETLÉM BEZ VÁNOČNÍ ROMANTIKY

Různými snahami slavit Vánoce obzvláště slavnostním způsobem vznikla typická vánoční romantika, kterou přijímají a prožívají i nevěřící. Ale v Betlémě nešlo o romantiku. Bolestné události při hledání přístřeší a ubohá stáj byly sice provázeny a naplněny vroucí láskou, ale tato láska byla láska oběti, láska skrz naskrz pokořená. A této lásce, darující lásce v jejím úplném sebedarování nemohla zabránit ani tupá nevědomost a odmítání lidí. Je to láska, která nemyslí na sebe, láska, která se daruje a rozdává všem - ať jí lidé přijímají, nebo ne - protože její podstatou je úplná odevzdanost.

Tak se může stát i nám, že navzdory upřímné lásce k Bohu můžeme prožít Vánoce bez radostných a vznešených pocitů. Bylo tomu tak např. v životě svatě žijící kapucinky sestry Consolaty Betrone. Když se i při vši své únavě snažila vžít do líbezné vánoční atmosféry, Ježíš jí řekl: *Obětuj se, abych v době Svaté noci mohl sestoupit do všech srdcí, která po mně touží.* Jaká je to pro nás útěcha, když to víme.

Pamatujme na to, že Vánoce nejsou jen milostiplným svátkem, jestliže pocítujeme jejich sladkost, ale také tehdy, když zažijeme odříkání, když se skrze svou oběť přiblížíme k hořké a drsné skutečnosti Betléma. Betlém nebyla jen blaženost, ale také zklamání, starosti a bolest. V našich srdcích mohou být skutečné Vánoce i tehdy, když si odmyslíme náš pěkně vyzdobený dům, melodie koled, slavnostní pokrmy a vybrané dárky.

-vs-

Názvy, jaké naši předkové přidělili vánočním svátečním dnům, nemají v kalendářích jiných národů obdobu. V době, kdy svatvečer Narození Páně dostal u nás název Štědrý den, neměli ovšem lidé ani potuchy o dnešní konzumní horečce a řídili se ve svém smýšlení hlubšími duchovními motivy, které pramenily ze samé podstaty vánočních svátků. Prožívali je pod dojmem slov svatého Pavla, který nám ve vánoční liturgii slavnostně připomíná, že nám Bůh projevil svou dobrotivost, lásku, tedy štědrost. Jeho dobrota je ovšem nedostizná, protože větší být ani nemohla: daroval nám svého jediného Syna. Proto nenechala naše předky lhotejnými. Pod dojmem Boží lásky pocítovali potřebu napodobit nějakým způsobem tuto přející štědrost a obdarovat v posvátné vánoční noci nejen sebe navzájem, ale i všechno živé kolem sebe. To už natolik upadlo do zapomnutí, že některým veršům básně Karla Jaromíra Erbena *Štědrý den* už dnešní generace ani nerozumí. Zsvětštění Vánoc však začalo mnohem dříve, než zazněla rozverná písnička „Vánoce, Vánoce přicházejí...“ Již ve dvacátých letech minulého století psaly české noviny: „Už dávno vánoční svátky pozbyly svého někdejšího významu a přestávají být poněkud i svátky rodinnými, protože zimní sporty vábí z teplých, ale těsných domovů ven do hor a zasněžených plání, kde zimní příroda povznáší mysl a dává nové síly k bojům života...“

Čím více ubývá těch, kteří se cítí být především Božími dětmi, tím naléhavější je, aby vrátili štědrovečerní štědrosti její původní smysl a podobu, aby se stala opravdovou ozdobou našeho srdce, vyzařovala z očí a obdarovávala tak každého, koho potkáme. Byla by to špatná odpověď dobrému Bohu, kdyby jeho štědrost měla být pro nás podnětem k tomu, že věnujeme zvýšenou pozornost jen sobě a své vlastní hojnosti, a kdyby-

Na slovíčko

chom nenásledovali příklad jeho nezištné lásky k hynoucímu lidskému pokolení. Konání dobrých skutků není jen záležitostí Vánoc, je naší povinností *myslet na dobročinnost stále a nikdy nepropadat únavě. Dokud máme čas, říká apoštol, prokazujeme dobro všem, ale zvláště těm, kdo s námi vírou patří do jedné rodiny.*

Nejen že nesmíme zapomínat na ty, kteří trpí hladem a nouzí, ale o to více musíme také před tváří Páně pamatovat na ty, kteří trpí a strádají právě proto, že s námi patří vírou do jedné rodiny. Není téměř dne, abychom se nedovídali o bezpráví, krutostech a barbarství, jakých se na křesťanech dopouštějí vyznavači absolutistických ideologií, ať už pocházejí od Mohameda, nebo od Marxe.

Až budeme chválit svého Pána ve vyzdobených a ozářených chrámech, nezapomínejme na ty, kteří se k vánoční bohoslužbě nemohou ani sejít, protože jejich chrámy byly zbořeny, anebo by se vystavili nebezpečí hromadného napadení. Pamatujme na křesťany, kteří pro svou víru přišli nejen o chrámy, ale i o své domovy.

Ale jsou ještě další křesťané, kteří netvoří ohroženou a potlačovanou menšinu uprostřed nenávislné pohanské záplavy, kteří žijí v zemi skrz naskrz křesťanské, kde je neohrožuje fyzické

násilí ani hrozby, a kteří se přesto sami vylučují ze společenství s Pánem i se všemi věřícími. Těžce pronásledovaným křesťanům zaručil Pán hojnou odměnu: „Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně pronásledovat.“ – „Kdo ztratí pro mne svůj život, nalezne ho.“ Ale ti, kteří se otevřeně vzeprou proti nástupcům apoštolů, musí počítat se soudem: „Kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.“ Děje se tak u našich jižních sousedů. Země, kde se takřka 80 % obyvatel hlásí ke katolické víře a která si v roce 1955 ve velkém růžencovém tažení vyprosila odchod okupačních armád a získala samostatnost a neutralitu, dala se ukolébat hmotným blahobytem a sebevědomím a upadla do vlažnosti a letargie. V seminářích zavládl modernismus a liberalismus, takže z nich nevycházeli kněží jakožto druhý Kristus, ale sebevědomí moderátoři liberálního náboženského života. Dnešní skutky některých z nich nasvědčují tomu, že jejich bohoslužby i svátosti byly pravděpodobně už dávno neplatné a svatokrádežné. Šestiletá Anna de Guigné (str. 5) prokázala při zkoušce před prvním svatým přijímáním větší znalosti než absolventi rakouských seminářů. Její dobrovolné oběti, stejně jako oběti svatých fatimských dětí, mají blíže ke kněžství než život mnoha kněží. A proto-

že v sekularizovaném náboženském prostředí nemohou vyrůst duchovní povolání, nastává zde kritický nedostatek kněží. Duchovní i teologicky nepřipravení kněží však všechnu vinu svalili na Řím a vstoupili do otevřené vzpoury proti veškeré církevní vrchnosti. Vynořuje se tu závažnost a pravdivost slov Pána Ježíše donu Michelinimu: „Ale uvaž, můj synu, co dělali pastýři a vychovatelé, kteří nebyli schopni vložit do duše povolání vědomí jejich podstatného kněžského charakteru a možná o něm ani sami nevěděli?“ – „Klerik, který přistupuje ke kněžství, a nezná jeho podstatu, svátostný charakter a účel, není to nešťastník, který vystavuje velkému nebezpečí nejen svou duši, ale ohrožuje i velký počet duší, které budou spojeny s výkonem jeho kněžské služby?“ Jejich představy o Církvi a obsah jejich víry se tak vzdálily od skutečnosti, že je obtížné s nimi najít společnou řeč. Jak říká Benedikt XVI. ve své poslední katechezi, Bůh ukazuje svou tvář těm, kteří mají čisté, prosté srdce dětí, a nikoliv domyšlivým, kteří se uzavírají do sebe, protože si myslí, že nepotřebují nikoho. Ve své konferenci o víře zdůrazňoval kardinál Ratzinger, že není víry bez společenství s Církví, jen v ní staví Duch Svatý pro nás most k Otci i k Synu.

Tento žalostný stav rozpadu víry, morálky a kázně je jedna z podob, kam by mohla dřív nebo později dospět všechna církevní společenství, budou-li spoléhat na setrvačnost a vlastní moudrost a nevrátí-li se k trvalým a neměnným základům a jednotě víry, k pokornému pokání a opravdové zbožnosti v jednotě se zástupcem Ježíše Krista a nástupcem svatého Petra.

Proto i v pocitech vlastní „duchovní hojnosti“ prosíme „Maličkého“ v jeslích, abychom nepodléhali sebeklamu a zůstali „maličci“. A všem zbloudilým moudrým a nezodpovědným vyprošujeme milost, aby „lid, který chodí ve tmě, uviděl veliké světlo“.

-lš-

Pondělí 26. 12. 2011: 6:05 Evangelium: Svátek sv. Štěpána 6:15 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Terra Santa News 7:05 Děti Ventanas 7:30 Přejeme si... 7:45 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 7:55 Sedmihlášky: Já malý přicházím koledovat 8:00 Hermie a potopa 8:35 Svatá Kateřina Sienská 9:00 Divadélko Bubáček (17. díl) 9:15 Svatá země 9:25 Betlém v Horní Lidči 10:00 Nedělní čtení (5. díl): Slavnost Narození Páně 10:30 Cvrlikání (3. díl): Alibaba 11:40 Sedmihlášky (46. díl) 11:45 O pasáčku Asafovi (14. díl) 12:00 Angelus Domini [L] 12:05 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2010: John de Jong s kapelou [P] 13:10 Dopisy z rovníku 13:55 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:25 Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. 14:55 Noční univerzita: Cesta do Emauz - P. ThDr. Michael Slavík [P] 16:10 Post Scriptum s P. Bogdanem 16:30 GOODwillBOY VII. (8. díl) 17:00 NOEparáda (144. díl) [L] 18:00 Po hladině: Rituály [P] 18:25 Sedmihlášky (46. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? [P] 18:35 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová party 18:40 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 19:00 Ars Vaticana (11. díl) 19:10 Betlémy Ameriky a Afriky (4. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 Poselství svatých: Svatý Josef 20:00 Pavel VI. - papež v bouřlivých časech (2. díl) [P] 21:40 Na koberečku (117. díl) [P] 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Betlehem 22:10 Lucie Cincialová - Nemají víno 23:00 Betlémy Evropy a Asie (3. díl) 23:20 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 23:30 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl: Svatá Anežka 1:35 Vánoční koncert ostravské konzervatoře 2:20 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 27. 12. 2011: 6:05 Evangelium: Svátek sv. Jana Evangelisty 6:15 Poselství svatých: Svatý Josef 6:25 Mám vlast: Karlštejn 2 7:20 Pro vita mundi (60. díl): kardinál Miloslav Vlk 8:00 Nadace Divoké husy 8:15 GOODwillBOY VII. (8. díl) 8:45 Salesiánský magazín 9:00 Vánoční koncert Tomáše Kočka a Orchestru 10:00 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Lucie Cincialová - Nemají víno 11:25 Divadélko Bubáček (17. díl) 11:40 Sedmihlášky (46. díl) 11:45 Táto, mámo, proč? (1. díl): Proč má velbloud rád teplo? 11:50 Hermie - Vánoční koleda 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (65. díl): Dechovka 12:35 Čteme z křesťanských periodik 12:40 Ars Vaticana (11. díl) 12:50 Terra Santa News 13:10 Post Scriptum s P. Bogdanem 13:35 Rok na Svatém Hostýně 14:25 Kulatý stůl na téma: Vánoční tradice 16:00 Junáci z prachu 16:25 Přejeme si... 16:40 Mohelnický betlém 16:50 Zvečnené šupolím 17:05 BET LECEM - vnitřní domov (10. díl): Annamária d'Almeida - beninská Slovenka 17:20 Vianoce v Terchovej 17:25 Vánoční příběh aneb Jak to bylo v Betlému 17:55 Noeland (48. díl) 18:25 Sedmihlášky (46. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (2. díl): Proč je lední medvěd bílý? [P] 18:40 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 18:50 Přejeme si... 19:05 Krásy Čech a Moravy (1. díl): Karlštejn 19:40 Borotinské betlémy 20:00 Quo vadis [P] 22:15 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Westvietenen, Belgie [P] 22:50 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeh objevů 2010, 2. díl 0:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (17. díl): Vánoce se Soláňem 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 28. 12. 2011: 6:05 Boromejky pod Petřínem 6:20 Noční univerzita: Cesta do Emauz - P. ThDr. Michael Slavík 7:30 Pro vita mundi (115. díl): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 8:10 Ars Vaticana (11. díl) 8:20 Jak potkávat svět (7. díl): se Strípký 9:45 Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku 10:20 Od Betléma k jesličkám 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (32. díl) 13:05 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 Post Scriptum s P. Bogdanem

Stěpiem 14:00 Marcel Van - skrytý apoštol lásky 15:00 Na koberečku (117. díl) 15:10 Divadélko Bubáček (17. díl) 15:25 Bratr Prem Bhai 15:35 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 15:50 Obec Madunice 16:00 NOEparáda (144. díl) 17:00 Štúdio AHA! [P] 17:40 Šance pro každého a Pohyb pro každého 18:00 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Táto, mámo, proč? (3. díl): Proč jsou krokodýlové dobří lovci? [P] 18:35 Hermieho zpívanky 18:40 Sedmihlášky (46. díl) 18:45 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Westvietenen, Belgie 19:15 Terra Santa News [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha [P] 21:00 Poselství svatých: Svatý Josef 21:10 P. Vojtěch Kodet - Pozvání na svatbu [P] 22:40 Za tajemstvím šumavských lesů 23:30 Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. 0:05 Poselství svatých: Thomas Merton 0:15 Mám vlast: Karlštejn 2 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 29. 12. 2011: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Poselství svatých: Svatý Josef 6:25 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:45 Čteme z křesťanských periodik 6:50 Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zezulka 7:15 Platinové písničky (65. díl): Dechovka 7:45 Střední cesta 8:00 Arturovo patření 9:05 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka 9:30 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 9:40 Borotinské betlémy 10:00 Kulatý stůl na téma: Vánoční tradice 11:30 Přejeme si... 11:45 Táto, mámo, proč? (3. díl): Proč jsou krokodýlové dobří lovci? 11:50 Sedmihlášky (46. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mám vlast: Karlštejn 2 13:00 Betlém v Horní Lidči 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Pro vita mundi (115. díl): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 14:45 Noeland (48. díl) 15:15 Nadace Divoké husy 15:30 Terra Santa News 16:00 Borotinské betlémy 16:15 Popelka Nazaretská [P] 17:00 Přejeme si... 17:15 Ars Vaticana (12. díl) [P] 17:30 Ohlédnutí za Festivalem dobrých zpráv 2011 [P] 19:30 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? [P] 19:35 Sedmihlášky (46. díl) 19:45 Na koberečku (117. díl) 20:00 Antonín - Boží bojovník 21:45 Od Betléma k jesličkám 22:00 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem [P] 22:20 Octava dies (651. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:50 Léta letí k andělům (34. díl): Miloslav kardinál Vlk 23:10 Dopisy z rovníku 23:50 Patagonie: Misionářský sen 0:10 Svatá země 0:20 Vánoční koncert z Chrámu Panny Marie Pomocnice v Turíně 1:50 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 30. 12. 2011: 6:05 Evangelium: Svátek Svaté rodiny [P] 6:15 NOEparáda (144. díl) 7:20 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeh objevů 2010, 2. díl 8:30 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 8:40 P. Vojtěch Kodet - Pozvání na svatbu 10:05 Vánoční příběh aneb Jak to bylo v Betlému 10:35 Sobecký obr 11:15 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlusné děti 11:45 Táto, mámo, proč? (4. díl): Proč pakobyly nejsou vidět? 11:50 Sedmihlášky (46. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Dopisy z rovníku 13:05 Ars Vaticana (12. díl) 13:15 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 13:40 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2010: John de Jong s kapelou 14:50 Krásy Čech a Moravy (14. díl): Čechy II. 15:20 Od Betléma k jesličkám 15:35 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 16:00 Betlém ve Španělské kapli v Novém Jičíně 16:15 Miesto, kde sa nebo dotklo zeme 16:35 Pro vita mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice /1928-2010/ 17:15 Odvaha otce Karola 18:30 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? [P] 18:35 Sedmihlášky (46. díl) 18:40 V slovenskom Betleheme 19:30 BET LECEM - vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ 19:45 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova [P] 20:00 Becket [P] 22:35 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie [P] 23:05 Terra Santa News 23:25 Přejeme si... 23:40 Na koberečku (117. díl) 23:50 Poselství svatých: Marie,

Matka Ježíšova 0:05 Za tajemstvím šumavských lesů 0:55 Obec Pobedim 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 31. 12. 2011: 6:05 Evangelium: 2. neděle po Narození Páně [P] 6:15 Zpravodajské Noeviny: Silvestrovský speciál 6:30 Hrajeme pro hřiště 7:40 Divadélko Bubáček (17. díl) 7:55 Hermie - obyčejná housenka [P] 8:30 Noeland (48. díl) 9:00 Sedmihlášky (46. díl) 9:10 NOEparáda (144. díl) 10:15 Chůvičky: divadelní spolek Hrozen 12:00 Angelus Domini [P] 12:05 Zpravodajské Noeviny: Silvestrovský speciál 12:20 Betlém v Horní Lidči 12:50 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie 13:20 Přejeme si... 13:40 Arka Noego: Koncert naděje (2. část) 14:50 Terra Santa News 15:10 MDŽ 15:15 Noekreace aneb Vandrování (119. díl) 15:25 Platinové písničky (65. díl): Dechovka 16:00 Zpravodajské Noeviny: Silvestrovský speciál 16:15 IDS: divadelní spolek Hrozen 17:00 První nešpory ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 18:35 Sedmihlášky: Já malý přicházím koledovat 18:40 Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí [P] 19:00 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie 19:30 Sedmihlášky (46. díl) 19:35 Hermie soustěží 19:45 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? 19:50 Hermie - Vánoční koleda 20:00 Danajský dar: divadelní spolek Hrozen [P] 20:30 Zpravodajský souhrn Noevin 2011: 31. 12. 2011 [P] 21:30 Andělka 22:05 Zpravodajské Noeviny: Silvestrovský speciál 22:20 Taková léčivá romance: divadelní spolek Hrozen [P] 0:00 Hymna České republiky 0:05 Novoroční přípitek zaměstnanců televize Noe 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradišťanu 1:05 10x nej... aneb Jak to všechno bylo 1:55 Svatební skeč 2:05 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 2:25 Klasik 2:30 Zabijačka: divadelní spolek Hrozen 2:40 Zpravodajské Noeviny: Silvestrovský speciál 2:55 Koncert chval z Katolické charismatické konference 2010: John de Jong s kapelou.

Neděle 1. 1. 2012: 4:00 Poslech Radia Proglas [L] 6:05 Evangelium: Slavnost Matky Boží Panny Marie [P] 6:15 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie 6:45 Ars Vaticana (12. díl) 6:55 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 7:45 Miesto, kde sa nebo dotklo zeme 8:00 Jak potkávat svět (7. díl): se Strípký 9:20 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (17. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 9:40 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:45 Evangelium: Slavnost Matky Boží Panny Marie 10:00 Mše svatá ze slavnosti Matky Boží Panny Marie z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 11:45 Na koberečku (117. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Koncert manželů Radových [P] 13:15 Platinové písničky (66. díl): Dechovka [P] 13:45 P. Vojtěch Kodet - Pozvání na svatbu 15:10 Sedmihlášky: Já malý přicházím koledovat 15:15 Popelka Nazaretská 16:00 Po hladině: Rituály 16:20 JuniorTV Kopřivnice (20. díl) 16:40 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) [P] 16:55 Sedmihlášky (47. díl) [P] 17:00 Noeland (48. díl) 17:30 Hermie - obyčejná housenka 18:05 Divadélko Bubáček (18. díl) [P] 18:20 Čteme z křesťanských periodik 18:25 Přejeme si... [P] 18:40 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 18:50 Evangelium: Slavnost Matky Boží Panny Marie 19:05 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 20:00 Herbet v ringu [P] 20:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradišťanu 21:50 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha 22:55 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie 23:25 Ars Vaticana (12. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2008 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pondělí 2. 1. 2012: 6:05 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Patagonie: Misionářský sen 6:55 Čteme z křesťanských periodik 7:00 Post Scriptum

VÁNOCE NA KLOKOTECH

24. 12. – 16.00 hod. vánoční bohoslužba pro rodiny s dětmi, 17.00 hod. živý betlém, 23.40 hod. předpůlnoční vytrubování, 24.00 hod. půlnoční mše svatá • **25. 12.** – 10.00 hod. mše svatá s chrámovým sborem, 11.00 hod. živý betlém, 18.00 hod. vánoční koncert – Quodlibet • **26. 12.** – 10.00 mše svatá • **27. 12.** – 17.00 hod. mše svatá (žehnaní vína) • **30. 12.** – 17.00 hod. mše svatá s obnovou manželských slibů • **31. 12.** – 16.00 hod. děkovaná mše svatá, po mši videoohlédnutí za rokem 2011, 21.00 hod. velká klokotská křížová cesta, 22.15 hod. mše svatá v Emauzích • **1. 1.** – 10.00 hod. mše svatá s chrámovým sborem, 15.30 hod. novoroční varhanní koncert (varhany L. Šotek, zpěv H. Žvachtová) • **8. 1.** – 10.00 hod. mše svatá, 11.00 hod. vánoční koncert – Nokturno. Během Vánoc jsou zpřístupněny **jesličky** – přehled ve farním zpravodaji na www.klokoty.cz.

s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 7:20 Terra Santa News (5. díl) 7:40 Pro vita mundi (115. díl): Vánoční speciál – Mons. Jan Graubner 8:20 Přejeme si... 8:35 Betlém v Horní Lidči 9:05 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha 10:10 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 10:30 Nedělní čtení (6. díl): Slavnost Matky Boží Panny Marie 11:00 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 11:15 Noeland (48. díl) 11:45 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštroš přestal létat? 11:50 Sedmihlázky (47. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert manželů Radových 12:55 Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa 13:40 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Miesto, kde sa nebo dotkla zeme 14:25 Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí 14:45 Noční univerzita: Něco jako by bránilo jejich očím – sr. Veronika Barátová [P] 15:55 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 16:05 Salesiánský magazín 16:20 Štúdio AHA! 17:00 NOEparáda (145. díl) [L] 18:05 Po hladině: Nesrozumitelný kostel [P] 18:25 Sedmihlázky (47. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? [P] 18:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 19:00 Charita Otrokovice (1. díl) [P] 19:05 Ekoauto (25. díl) [P] 19:20 Ars Vaticana (12. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 20:00 Záliv svatých [P] 21:05 Na koberečku (117. díl) 21:20 Berů nás [P] 21:45 Čteme z křesťanských periodik 21:55 P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu 23:20 Obec Pobeďim 23:30 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Kulatý stůl na téma: Vánoční tradice 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 3. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 6:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradištanu 7:10 Svatá země 7:20 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 8:15 Bratr Prem Bhai 8:25 Popelka nazaretská 9:05 Perly ostravské architektury: Kostel sv. Václava 9:15 Sedmihlázky: Já malý přicházím koledovat 9:20 Divadélko Bubáček (18. díl) 9:35 Ekoauto (25. díl) 9:55 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:25 P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu 11:45 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? 11:50 Sedmihlázky (47. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (66. díl): Dechovka 12:40 Čteme z křesťanských periodik 12:45 Ars Vaticana (12. díl) 13:00 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha 14:05 Katedrála svatého Václava v Olomouci 14:30 Kulatý stůl: Ohrožené kostely 16:10 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 16:20 Přejeme si... 16:35 Kněz Slanina 17:05 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 17:25 Hermie – obyčejná housenka 18:00 Noeland (48. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? [P] 18:35 Sedmihlázky (47. díl) 18:45 JuniorTV Kopřivnice (20. díl) 19:05 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 19:15 Zelená energie 19:30 Charita Otrokovice (1. díl) 19:35 Sedmihlázky: Já malý přicházím koledovat 19:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2012 [P] 20:00 Putování po evropských kláštřech: Benediktínský klášter v Lovani, Belgie [P] 20:30 Terra Santa News (5. díl) 20:50 Hadath Baalbek [P] 21:10 Jak potkávat svět (7. díl): se Střípký 22:35 Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2012 22:50 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 23:00 Přejeme si... 23:15 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 23:30 Kaplička pana Zemana 23:40 Miesto, kde sa nebo dotkla zeme 23:55 Čteme z křesťanských periodik 0:05 Štúdio AHA! 0:45 Tatman 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 4. 1. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2012 6:20 Noční univerzita: Něco jako by bránilo jejich očím – sr. Veronika Barátová 7:30 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 7:40 Berů nás 8:05 Noeland (48. díl) 8:35 Betlém v Horní Lidči 9:05 Ars Vaticana (12. díl) 9:15 Hadath Baalbek 9:35 Za tajemstvím Šumavských lesů 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 13:00 Obec Banka 13:10 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 13:30 Čteme z křesťanských periodik 13:40 Tatman 13:55 O farnosti Heřmanice 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2010, 2. díl 15:15 Na koberečku (117. díl) 15:25 Divadélko Bubáček (18. díl) 15:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2012 16:00

NOEparáda (145. díl) 17:00 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá [P] 17:25 Lék na AIDS [P] 18:00 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? [P] 18:35 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová party 18:40 Sedmihlázky (47. díl) 18:45 Putování po evropských kláštřech: Benediktínský klášter v Lovani, Belgie 19:15 Terra Santa News (6. díl) [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Barva lásky [P] 20:35 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství [P] 21:45 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 22:00 Historie Československého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví [P] 22:25 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 22:35 Svetlo je absolutna biela 23:00 Obec Moravany nad Váhom 23:10 Generální audience papeže Benedikta XVI. 23:40 Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí 0:05 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 0:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradištanu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 5. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova 6:15 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 6:35 Čteme z křesťanských periodik 6:45 Barva lásky 7:15 Platinové písničky (66. díl): Dechovka 7:45 Miesto, kde sa nebo dotkla zeme 8:00 Katedrála svatého Václava v Olomouci 8:25 Vrílikáni (4. díl) 9:35 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 9:45 Charita Otrokovice (1. díl) 9:55 Kulatý stůl: Ohrožené kostely 11:30 Přejeme si... 11:45 Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? 11:50 Sedmihlázky (47. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradištanu 13:00 Starý židovský hřbitov v Praze 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Záliv svatých 15:05 Mezi pražci 15:40 Zpravodajské Noeviny: 3. 1. 2012 16:00 Terra Santa News (6. díl) 16:25 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha 17:30 Ars Vaticana (13. díl) [P] 17:40 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 17:55 JuniorTV Kopřivnice (20. díl) 18:15 Divadélko Bubáček (18. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? [P] 18:35 Sedmihlázky (47. díl) 18:40 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 19:30 Rekonstrukce Arcibiskupského paláce v Olomouci [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 [P] 20:00 Jak potkávat svět (8. díl) [L] 21:20 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 21:35 Post Scriptum s Maxem Kašparů [P] 22:10 Lidé na cestě 22:30 Octava dies (652. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:00 NOEparáda (145. díl) 0:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 0:20 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá 0:40 Přejeme si... 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 6. 1. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 6:20 Záliv svatých 7:20 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 7:30 Hermie – obyčejná housenka 8:05 Kudrnáč Hermie 8:10 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství 9:15 Na koberečku (117. díl) 9:30 Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 11:35 Ars Vaticana (13. díl) 11:45 Sedmihlázky (47. díl) 11:50 Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05

Přejeme si... 12:20 NOEparáda (145. díl) 13:25 Barva lásky 13:55 Lék na AIDS 14:25 Koncert manželů Radových 15:15 Berů nás 15:40 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 16:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 16:20 Betlém v Horní Lidči 16:50 Hadath Baalbek 17:10 Historie Československého vojenského letectví (1. díl): Úsvit letectví 17:35 Krásy Čech a Moravy (15. díl): Staroměstské náměstí 18:00 Noeland (48. díl) 18:30 Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? [P] 18:35 Sedmihlázky (47. díl) 18:40 Obec Moravany nad Váhom 18:50 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá 19:10 JuniorTV Kopřivnice (20. díl) 19:30 Stoletý výročí přítomnosti salesiánů v Indii – indická tvář Dona Boska 19:45 Poselství svatých: Terezie z Lisieux [P] 20:00 Noemova pošta 2012: leden [L] 21:30 Na koberečku (117. díl) 21:40 Přejeme si... 22:00 Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně [P] 22:30 Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková 23:25 Kaplička pana Zemana 23:30 Terra Santa News (6. díl) 23:50 Poselství svatých: František z Assisi 0:05 Mlčení, modlitba, pokání: Arcibiskup Josef Matocha 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 7. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Dorothy Dayová 6:15 Post Scriptum s Maxem Kašparů 6:35 Božie deti: Ako rómska duša hľadá Boha 7:00 Miesto, kde sa nebo dotkla zeme 7:15 Barva lásky 7:45 Přejeme si... 8:00 Divadélko Bubáček (18. díl) 8:15 Noeland (48. díl) 8:45 Sedmihlázky (47. díl) 8:50 Příběh medvídky pandy (3) [P] 9:35 NOEparáda (145. díl) 10:35 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá 10:55 JuniorTV Kopřivnice (21. díl) 11:20 Katedrála svatého Václava v Olomouci 11:45 Obec Banka 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 5. 1. 2012 12:25 Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně 12:55 Přejeme si... 13:10 Terra Santa News (6. díl) 13:35 Jak potkávat svět (7. díl): se Střípký 14:55 Noekreace aneb Vandrování (120. díl) 15:05 Janáčková filharmonie Ostrava 15:30 Platinové písničky (66. díl): Dechovka 16:05 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 16:15 Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa 16:55 Charita Otrokovice (1. díl) 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. 17:35 Lidé na cestě 18:00 Krásy Čech a Moravy (16. díl): Třeboň [P] 18:20 Sedmihlázky (47. díl) 18:25 Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? 18:30 Hadath Baalbek 18:50 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:25 Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně 20:00 Světec dvou národů [P] 20:30 Hlubinami vesmíru s... [P] 21:15 Jezuité o: Etika v podnikání [P] 21:35 Rekonstrukce Arcibiskupského paláce v Olomouci 21:40 Trnavská univerzita 22:00 ŠovaneK 22:25 Kněz Slanina 22:55 Noční univerzita: Něco jako by bránilo jejich očím – sr. Veronika Barátová 0:05 Koncert manželů Radových 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 8. 1. 2012: 6:15 Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně 6:45 Ars Vaticana (13. díl) 6:55 Lék na AIDS 7:25 Berů nás 7:50 Jak potkávat svět (8. díl) 9:10 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (18. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha 9:45 Mše svatá ze svátku Křtu Páně ze Sixtinské kaple ve Vatikánu [L] 11:40 Na koberečku (117. díl) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:45 Světec dvou národů 14:10 Rekonstrukce Arcibiskupského paláce v Olomouci 14:15 Hudba na pražské Loreť 14:50 Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman – Závislost a nezávislost v manželství 16:00 Po hladině: Nesrozumitelný kostel 16:20 JuniorTV Kopřivnice (21. díl) [P] 16:50 Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? 16:55 Sedmihlázky (48. díl) [P] 17:00 Noeland (33. díl) [P] 17:25 Hermie a přítel v nouzi 17:30 Příběh medvídky pandy (3) 18:10 Divadélko Bubáček (18. díl) 18:30 Exit 316 MISE: Dnešek neumírá 18:50 Barva lásky 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] 20:30 Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:00 Má vlast: Bludov [P] 22:05 Hadath Baalbek 22:25 Katedrála svatého Václava v Olomouci 22:50 Obec Moravany nad Váhom 23:00 Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně 23:30 Ars Vaticana (13. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Kněz Slanina 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7-10

Ž 98(97),1,2-3ab,3cd-4,5-6

Odp.: 3c (*Užřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)

2. čt.: Žid 1,1-6

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Ten život byl světlem lidí.*

Pondělí 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8-10; 7,54-60

Ž 31(30),3cd-4,6+8ab,16bc-17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěrují svého ducha.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Slovo na den: *Mluví skrze vás Duch vašeho Otce.*

Úterý 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1-4

Ž 97(96),1-2,5-6,11-12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Jan 20,2-8

Slovo na den: *Zamířili ke hrobu.*

Středa 28. 12. – svátek sv. Mláďátek

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2

Ž 124(123),2-3,4-5,7b-8

Odp.: 7a (*Naše duše vyvázla jako pták z ptáčníkovy léčky.*)

Ev.: Mt 2,13-18

Slovo na den: *Veliké bédování.*

Čtvrtek 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3-11

Ž 96(95),1-2a,2b-3,5b-6

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Lk 2,22-35

Slovo na den: *Znamení, kterému se bude odporovat.*

Pátek 30. 12. – svátek Svaté rodiny

Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3-7,14-17a (řec. 2-6,12-14)

Ž 128(127),1-2,3,4-5

Odp.: 1 (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*)

2. čt.: Kol 3,12-21

Ev.: Lk 2,22-40

Slovo na den: *Vrátili se do Galileje.*

Sobota 31. 12. – připomínka sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18-21

Ž 96(95),1-2,11-12,13

Odp.: 11a (*Radujte se, nebesa, zajásej, země!*)

Ev.: Jan 1,1-18

Slovo na den: *Dal moc stát se Božími dětmi.*

večer:

1. čt.: Gn 1,14-18 nebo Nm 6,22-27

Ž 8,2a+4-5,6-7,8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*) nebo Ž 90(89),2,3-4,5-6,12-13,14+16

Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)

2. čt.: 1 Kor 7,29-31 nebo Jak 4,13-15

Ev.: Mt 6,31-34 nebo Lk 12,35-40

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za ochranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA LEDEN 2012

Všeobecný: Aby postižení přírodními katastrofami dostávali duchovní a hmotnou podporu, kterou potřebují k obnovení svých životů.

Misijní: Aby horlivost křesťanů pro mír přinášla svědectví Kristovu jménu přede všemi lidmi dobré vůle.

Úmysl našich biskupů: Za všechny křesťany, aby s odvahou a opravdovostí naplňovali své poslání radostným životem podle evangelia.

BRNĚNSKÉ BETLÉMY 2011

Velké bannery s vánoční kometou na chrámech v Brně budou i v letošním roce pro všechny zájemce upozorněním, že v kostele je možné **od 24. prosince 2011 po celé vánoční období** zhlédnout zajímavý **historický betlém**. V kostele sv. Cyrila a Metoděje v Brně-Židenicích dokonce najdou návštěvníci betlémy dva – jeden klasický dřevěný, jehož autorem je malíř, sochař a řezbář Václav Andres, a další perníkový. Výroba perníkového betlému vznikla z iniciativy paní Vlasty Šimoníkové v roce 2008. V počtu 1215 figurek byl v roce 2009 zapsán do Guinnessovy knihy rekordů ČR jako největší perníkový betlém. Jedná se o tradiční český betlém a návštěvníci jej mohou zhlédnout od 25. prosince 2011 do 8. ledna 2012 denně od 15 do 18 hodin. Nebude samozřejmě chybět možnost navštívit největší brněnský betlém v minoritském kostele sv. Janů, nedávno restaurovaný betlém v kostele sv. Leopolda u Milosrdných bratří nebo unikátní betlém v Brně-Komíně, kde známý brněnský řezbář Jaroslav Vaněk zvolil pro figury rolníků a pastýřů přinášejících dary podobu komínských, resp. žabovřeských či jundrovských vesničanů v místních krojích.

KLOKOTY – DUCHOVNÍ OBNOVA PODLE ERNSTA SIEVERSE. V neděli 8. ledna 2012 od 16 hodin se v domě Emauzi uskuteční první z cyklu deseti setkání vedených P. Romanem Dvořákem: prohloubení života s Bohem za působení Ducha Svatého, osobní rozjímání daných úryvků z Pisma, společenství. Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty, obláti Panny Marie Neposkvrněné a P. Dvořák.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. PROSINCE 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 12.		PO 26. 12.		ÚT 27. 12.		ST 28. 12.		ČT 29. 12.		PÁ 30. 12.		SO 31. 12.	
Antifona	154	167	1617	1832	1621	1836	1624	1840	154	167	170	186	154	167
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	154	167	1617	1833	1621	1837	1625	1840	154	167	171	187	154	167
Antifony	160	174	1618	1833	1621	1837	1625	1841	180	197	171	187	188	206
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	161	174	1618	1834	1622	1837	1625	1841	180	197	172	188	188	206
Antifona k Zach. kantiku	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1841	181	198	172	188	189	206
Prosby	161	175	1619	1834	1622	1838	1626	1842	181	198	172	188	189	207
Závěrečná modlitba	162	175	1620	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	173	189	190	207
Modlitba během dne:														
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169
Žalmy	162	176	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	164	178	1619	1835	1623	1839	1627	1843	182	199	173	190	190	208
Závěrečná modlitba	164	179	1620	1835	1623	1838	1626	1842	181	198	173	189	190	207
Nešpory:														
	SO 24. 12.													
Hymnus	157	170	153	180	153	180	153	180	153	180	153	180	153	166
Antifony	157	170	165	180	165	180	165	180	165	180	165	180	174	191
Žalmy	157	171	165	181	165	181	165	181	165	181	166	181	1661	1878
Kr. čtení a zpěv	159	172	167	183	176	192	177	194	179	196	183	200	175	191
Ant. ke kant. P. M.	159	173	168	183	176	193	178	194	179	196	183	200	175	191
Prosby	159	173	168	183	176	193	178	195	179	196	183	200	175	192
Záv. modlitba	160	174	168	184	177	194	178	195	180	197	181	198	173	189
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Jako matka jsem s vámi, abych vám svojí láskou, modlitbou a příkladem pomohla, abyste se stali setbou budoucího, setbou, která vyroste v pevný strom a rozšíří větev po celém světě. Abyste se stali setbou budoucího, setbou lásky. Proste Otce, aby vám odpustil dosavadní zanedbání.

Děti moje, jenom čisté srdce, nezátžené hříchem, se může otevřít - a jenom upřímné oči mohou vidět cestu, kterou vás chci vést. Když to poznáte, poznáte lásku Boží - bude vám darována. Potom ji budete vy dávat druhým jako semě lásky. Děkuji vám.

Medžugorje 2. prosince 2011

Farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na 1. z přednášek kurzu ČEMU VĚŘÍME 7. ledna 2012 - P. Mgr. J. Zdik Miroslav Jordánek OPraem.

Program: 13-14 hodin 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20-15.20 hodin 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40-16.15 hodin diskuse. Kurz se bude konat formou přednášek a následné besedy s přednášejícím **vždy první sobotu v měsíci od 13 do 16.15 hodin v exercičním domě Emauzy**. Je určen pro farníky, vikariát a zájemce z široké veřejnosti. Kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2012

3. 2. - 5. 2. Setkání katechetů P. J. Kopřiva
22. 2. - 26. 2. Postní duchovní obnova P. S. Peroutka, SJ
2. 3. - 4. 3. DC pro členy Matice Svatoantonínské P. P. Bulvas
2. 3. - 4. 3. DC pro laiky, asistenty a akolyty P. J. Szkaendera
13. 3. - 15. 3. Rekolekce pro kostelníky Mons. J. Graubner
16. 3. - 18. 3. Rekolekce pro kostelníky Mons. J. Graubner
23. 3. - 25. 3. Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu) P. S. Peroutka, SJ
26. 3. - 30. 3. DC pro pracovníky charit P. B. Vitásek
20. 4. - 22. 4. Rekolekce pro katechety Mons. P. Posád
21. 5. - 25. 5. Exerciće s Pannou Marií P. J. Hladiš, SJ
30. 5. - 5. 6. Exerciće pro řeholnice P. J. Čupr, SJ
29. 6. - 1. 7. DC formou večeraďla P. Š. M. Filip, OP

5. 2. - 10. 2. Kněžské exerciće Mons. V. Šíma
8. 7. - 13. 7. Kněžské exerciće P. B. Sikora, OFMConv.
21. 10. - 26. 10. Kněžské exerciće P. V. Kodet, OCarm.
11. 11. - 16. 11. Kněžské exerciće P. J. Augustyn, SJ
18. 11. - 23. 11. Kněžské exerciće P. V. Kodet, OCarm.

Bližší informace naleznete na www.stojanov.cz. Přihlášky pošlete na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad • tel. 572 571 420 nebo 572 571 531 • e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Liturgická čtení

Neděle 1. 1. - slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22-27
Ž 67(66),2-3.5.6+8
Odp.: 2a (Bože, buď milostiv a žehnej nám!)

2. čt.: Gal 4,4-7
Ev.: Lk 2,16-21
Slovo na den: Uchovávala v srdci a rozvažovala.

Pondělí 2. 1. - památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského

1. čt.: 1 Jan 2,22-28
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 3cd (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
Ev.: Jan 1,19-28
Slovo na den: Co říkáš sám o sobě?

Úterý 3. 1. - nez. pam. Nejsvětějšího Jména Ježíš

1. čt.: 1 Jan 2,29-3,6
Ž 98(97),1.3cd-4.5-6
Odp.: 3cd (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
Ev.: Jan 1,29-34
Slovo na den: Jako holubice.

Středa 4. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7-10
Ž 98(97),1.7-8.9
Odp.: 3cd (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
Ev.: Jan 1,35-42
Slovo na den: Pojdte a uvidíte!

Čtvrtek 5. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11-21
Ž 100(99),1-2.3.4.5
Odp.: 1 (Plesejte Hospodinu, všechny země!)

Ev.: Jan 1,43-51
Slovo na den: Uvidíte nebe otevřené.

Pátek 6. 1. - slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6
Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13
Odp.: srov. 11 (Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.)
2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6
Ev.: Mt 2,1-12
Slovo na den: Obětovali mu dary.

Sobota 7. 1. - nez. pam. sv. Rajmunda z Peňafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4,6
Ž 2,7b-8.10-11
Odp.: 8a (Dám ti v majetek národy.)
Ev.: Mt 4,12-17.23-25
Slovo na den: Ve stínu smrti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. PROSINCE 2011 - 7. LEDNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 1.		PO 2. 1.		ÚT 3. 1.		ST 4. 1.		ČT 5. 1.		PÁ 6. 1.		SO 7. 1.			
Antifona	193	211	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	193	212	1734	1953	154	167	154	167	154	167	226	248	226	248		
Antifony	195	213	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	233	255	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	195	213	1735	1954	208	228	211	232	215	236	233	255	241	264		
Antifona k Zach. kantiku	195	213	1275	1413	208	1415	212	232	215	236	233	256	241	264		
Prosby	195	214	1724	1943	209	228	212	232	215	236	233	256	241	265		
Závěrečná modlitba	196	214	1275	1414	209	1415	212	233	216	237	234	257	1277	1416		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	155	168	155	168	155	168	227	249	227	249		
Antifony	156	169	156	169	156	169	156	169	156	169	234	257	228	250		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	235	257	1019	1138		
Krátké čtení	196	215	206	226	209	229	213	233	216	237	237	259	242	266		
Závěrečná modlitba	196	214	206	225	209	229	212	233	216	237	234	257	242	265		
Nešpory:																
	SO 31. 12.															
Hymnus	191	209	197	216	1736	1955	153	166	153	166	229	251	225	247	261	288
Antifony	192	210	198	216	945	1057	960	1073	976	1091	230	252	238	260	260	286
Žalmy	1649	1866	1661	1878	945	1057	960	1073	976	1091	230	252	238	261	230	252
Kr. čtení a zpěv	192	210	199	217	1737	1956	210	231	214	234	213	254	239	262	260	287
Ant. ke kant. P. M.	192	210	199	217	1276	1414	211	1415	214	235	232	254	240	263	260	287
Prosby	193	211	199	217	1731	1950	211	231	214	235	232	254	240	263	261	287
Záv. modlitba	196	214	196	214	1276	1414	209	1415	212	233	234	257	234	257	261	291
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním nám. 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin, kromě 24. 12. a 31. 12. 2011.

NOVINKA MCM s.r.o.

NEHMOTNÉ BYTÍ PODLE RODRIGA ARRIAGY

Prof. ThDr. Václav Wolf • Lektoroval Mgr. Roman Cardal PhD.

Odborná studie zaměřená na nauku o andělech a démonech profesora teologie pražské univerzity Rodriga Arriagy (1592-1667). Autor studie zachovává strukturu Arriagových disputací. Čtenáři jsou předkládány problémy, které nejsou dostupné ve světle přirozeného lidského rozumu. Hlavní zdroj základních informací o andělech a démonech čerpá Arriaga ze starozákonního a novozákonního zjevení. První část knihy ocení především teologicky a filosoficky vzdělaná obec, ve druhé části najdou svá témata i běžní čtenáři. Pojednání profesora Wolfa nemá za cíl hodnotit úroveň argumentací pražského univerzitního mistra své doby, ale chce poukázat na jednu z dimenzí jeho bohatého, teologicky plodného života, mnohdy opomíjenou ve stínu jiných, méně důležitých otázek.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 142 stran, 150 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

HOSPICE A UMĚNÍ DOPROVÁZET

Marie Svatošová

Umět se vžít do situace nemocného není snadné. Dokud to člověk sám nezažije, možná si ani dost dobře neuvedomí, co všech-

no pacient ztrácí. Může to být jméno, postavení, životní jistota, soukromí, stud, životní rytmus, práce, stravovací zvyklosti, volnost pohybu, možnost aktivity atd. K tomu všemu navíc přibyla bolest, slabost, obavy, nepříjemná vyšetření a možná i nepříjemní spolupacienti a mnoho dalšího. Proto má nemocný právo reagovat na novou situaci i agresí, úzkostí, depresí, zmateností, poruchami chování apod. Nepřípravené okolí na takové pacientovy projevy obvykle reaguje negativně; to jeho agresivitu stále stupňuje, vzniká bludný kruh a nikomu to neprospívá. Zato dobře připravené okolí zvládne vzniklou situaci mnohem lépe a může být nemocnému obrovskou oporou a pomocí. Proto také hospice nabízejí možnost stáží, přednášky a praktické semináře pro veřejnost. Stejný cíl sleduje i tato knížka.

*Karmelitánské nakladatelství
Sedmé, doplněné vydání (v KNA druhé)
Brož., A5, 152 stran, 139 Kč*

KONEC ČASU • LECTIO DIVINA NAD PRVNÍM LISTEM SOLUŇANŮM

Silvano Fausti • Z italského přeložil David Vopřada

Meditace nad stále aktuálním, pravděpodobně nejstarším spisem Nového zákona, jenž dává křesťanům každé doby hluboké odpovědi na zásadní otázky po smyslu času a dějin, života i smrti.

Paulínky • Brož., 114x165 mm, 176 stran, 199 Kč

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2012 jsme uveřejnili v čísle 42.

Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali při platbě svého předplatného Světla na rok 2012.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.